Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 38 ● 22 февруари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

Непобедима и легендарна – армия на мира

ДАЛЕЧ ОТ ШОСЕТА И ПИСТИ

Изключителна техника, много физическа мощ и съобразителност изисква колокросът, чието световно първенство ще се състои след няколко дни в Прага.

Стр. 7

Анатолий Фирсов – прославеният нападател и капитан на армейските хокеисти, водач на най-силното атакуващо звено от сборния отбор на СССР.

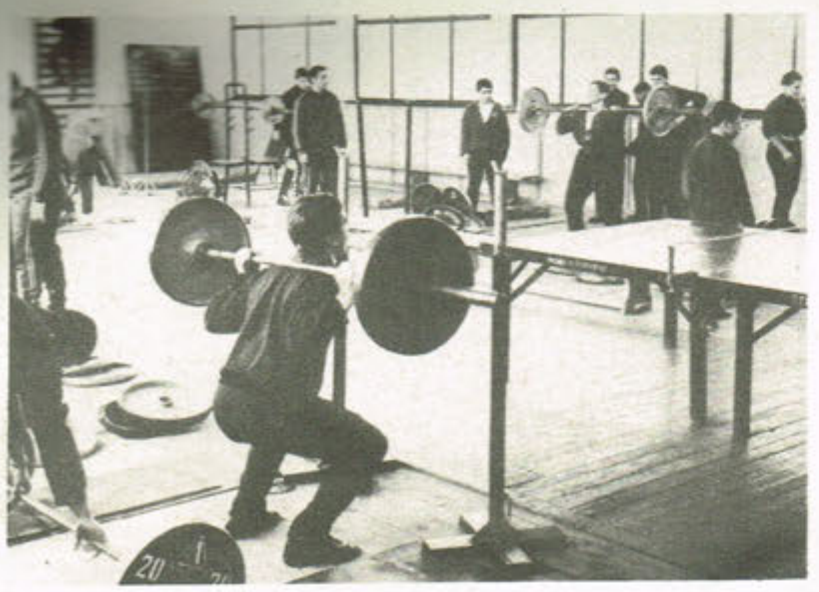
стр. 8–9

ИДВА ГОЛЕМИЯТ ДЕН НА ХАНДБАЛИСТИТЕ

СТР. 2

ПРИ СПОРТИСТИТЕ ОТ АСЕНОВГРАД

СТР. 6

ИДВА ГОЛЕМИЯТ ДЕН НА ХАНДБАЛИСТИТЕ

Не, не са скиори. Хандбалисти са. Националният отбор се готви за най-голямото изпитание, което е имал нашият хандбал – квалификациите за участието в олимпиадата. Отидохме на Пампорово да видим как се чувствуват и как тренират нашите първи хандбални сили. В Пампорово по правило всички се чувствуват добре. Толкова е слънчево, снежно, толкова е красиво, че е почти смешно да видиш намръщен човек.

Да ви ги представим . Най-напред Славчо Георгиев *(сн. на стр. 1)*. Вратарят. Най-мълчаливият, най-дисциплинираният и от дълго време най-добрият на терена. Казват, всяка майка вратар не раждала. Може би затова вместо лекото изостряне на отношенията, което носи съперничество между двама състезатели на един пост, Славчо и Валентин Лазаров са много добри приятели. Знаят, че са си необходими, че са на най-важния пост, че отборът им много зависи от тях, затова са заинтересувани всеки да бъде в най-добра форма, затова си помагат. Ето и трима от асовете *(сн. 4)*. Спас Бонев – майсторът на ефектите. Неговите голове идватвсе от „невиделица" и се помнят. Кога взема топката, кога ще се вдигне над всички и ще я забие в мрежата, все не можеш да разбереш дори ако си решил в целия мач само него да гледаш. При това, докато Евстати Йорданов привлича през цялото време вниманието към себе си с търсенето на ефектното, Спас „се вижда" само в момента на гола. За двамата братя Ангелови казват, че се усещали дори когато са в гръб, че всеки от тях чувствувал движението на другия секунда преди да е направено. И все пак на мен ми се струва, че респектират по-младите състезатели не толкова с мази си необикновена способност, колкото с голямото си чувство на отговорност. За тях никоя среща не е малка. И на градското първенство, и на европейския турнир Гошо и Сашо Ангелови играят в пълен капацитет и не позволяват никому около тях да се отпуска.

Венцислав Стефанов *(сн. 2)*, амбициозен, смел, на игрището е една топка нерви, която реагира остро, бързо. Момчетата казват, че е най-хитрият, като имат предвид, че може да замотае трима противникови играчи около себе си, да си открие пролуката и рязко движение на китката да изпрати топката в левия ъгъл,когато целият е устремен в десния. . . И тук, макар че не му е необходимо да го признаят за най-добрия играч на билярд, съсредоточава в един момент цялата си енергия, цялата воля, за да могат да се чукнат трите топки. Ако успее,ще се отпусне, ще се засмее по детски широко, ако не е успял, никой няма да може да го откъсне от билярда, докато не е направил цяла серия от сполучливи демонстрации. Съби Дойчинов сигурно не може да разбере тази суперконцентрация във всичко. Това е един от винаги полезните, спокойни състезатели. Винаги там,където трябва, винаги във форма. На Съби може напълно да се разчита. За него няма удобни и неудобни партньори, играе еднакво добре с всички, лесно се вработва във всеки отбор.

Ето още един от амбициозните – Ангел Ганчев *(сн. 1)*. И той като Венци може да съсредоточи вниманието си и в една топка от друг калибър, като че от това зависи животът му. На *(сн. 3)* пък са се събрали всичките. И Аманас Христов от Варна, пред когото „теренът сам се чисти", и Христо Ковачев от Бургас, състезател, който дава все по-силна игра, и Стоян Липошлиев-Макето, който не може да търпи да го изпреварят дори на една 30-метрова отсечка, дори ако бягат „на шега", и Веселин Пенчев, Найден Милев, Иван Макшутов мълчаливци, работливи, постоянни, и Петко Бодински – една нова надежда. . . Липсват само трима-четирима, за да кажем, че тук е всичко най-добро, което има българският хандбал. Всичко, което е натрупало миналото, всичко, което сега е върхът на настоящето, всичко, което до голяма степен ще определи бъдещето на този спорт, така бързо завладял училищата. . .

На олимпиадата в Мюнхен ще отидат по право отборите, класирали се на първите осем места на последното световно първенство, по един отбор от Африка, Азия и Америка. Нашите хандбалисти нямат щастието да се ползуват от тези привилегии, ще трябва да си извоюват това право. Ако на 15 март победят холандците, на 17 – французите, на 18 – австрийците, а после един от победителите в другата група (най-сигурните претенденти за първо и второ място там са представителите на Норвегия и Исландия), ще си осигурят виза за Мюнхен . В случай на загуба борбата се усложнява, но шансовете все още не са загубени. И така в едно продължително състезание – от 15 до 25 март – в Мадрид 16 отбора ще спорят за петте места...

Слънчево, снежно и много красиво е на Пампорово и все пак, докато другите се припичат на слънцето и броят още колко дни им остават от отпуската, хандбалистите „навъртат" километри, вдигат щанги, изчисляват натоварването си, установяват, че още трябва и на другия ден го увеличават. А когато броят дните, то броят все до 15 март–първата решителна битка в Мадрид...

Имаме състезатели от висока класа. Длъжни са да направят отбор от висока класа. Да победят в четири мача, за да отидат на олимпиадата.

Не е лека задачата и на треньорите.

Преди няколко месеца Михаил Сърбинов изискваше от всички да бъдат подготвени за цялия мач, а кога ще прави смените, ще решава той. Освен това всеки състезател трябваше да е готов еднакво добре за два поста, за да може да варира по-ле различните мачове, пък и в хода на среща. Сърбинов смяташе, че това ш помогне да противодействува по-гъв в процеса на играта. ..

Сега треньор на националния отб Михаил Николаев. Той смята, че игр те трябва да знаят точно в коя мин ще влязат в игрището, точно кого щ местят, точно какво ще правят по т варителен сценарий. Така както в пиеса всеки актьор знае кога влиза и во ще каже. . .Николаев разработва но нови комбинации, търси най-рациона то, с което трябва да се противодейс ва на противниците, с които отбо ще се срещне. Според него никога досе сме имали по-добро разузнаване. Сега тезателите могат да наблюдават з ти мачове на своите съперници, да ви кои са най-опасните състезатели от гите отбори, с какво са опасни. . .Вер но в Австрия, Франция и Холандия глеждат така под микроскоп и нашия бор. . .

Пренастройването на отбора на съвсем различни вълни не мина без съ сения, но това вече е история. Оста малко дни. Много ново вече не може внесе. Никой на нищо вече не може да научен. Достатъчно е само всеки д „спомни" всичко, което може (а м много) и всеки да го покаже. . .

Маргарита РАНГЕЛ
Снимки: Янко ГЪР

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 73 ГОДИНИ в Ленинград (тогава Петербург) се състоя първото всерусийско състезание по бързо пързаляне с кънки, което бе спечелено от Александър Паншин.

ПРЕДИ 48 ГОДИНИ бе основан у нас „Студентски спортен клуб", но истински студентски спорт се развива едва след основаването на „Академик" през 1948 г.

ПРЕДИ 46 ГОДИНИ бе основан „Български фехтовален клуб".

ПРЕДИ 41 ГОДИНА се състоя първото ски-първенство на България, което бе спечелено от Никола Димитров – Фъц. Тази година той навършва половинвековна активна състезателна дейност като скиор и футболист. Понастоящем, вече пенсионер, е учител по ски в Пампорово.

ПРЕДИ 41 ГОДИНА в Мюрен (Швейцария) се състоя първото световно първенство по алпийските дисциплини – спускане и слалом, организирано по инициатива на ски-клуба на Великобритания и на неговия деятел Арнолд Лун.

ПРЕДИ 39 ГОДИНИ се състоя първият международен крос на органа на Френската компартия „Юманите" в Париж при участие на 1499 атлети. Победи французинът Лафорж. На следващата година триумфираха съветските братя Знаменски. Понастоящем този популярен крос се организира всяка година в края на месец март.

ПРЕДИ 34 ГОДИНИ у нас се състоя първото държавно първенство по колокрос.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ се състоя в Прага първото световно първенство по хокей на лед след Втората световна война. Победата спечели Чехословакия.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ в Боровец се организира първото републиканско работническо първенство по ски в Боровец. Ветеранът Н. Димитров-Фъц се класира втори на спускане и слалом.

ПРЕДИ 23 ГОДИНИ по случай откриването на първата физкултурна школа в Пловдив на името на загиналия в пещите на полицията изтъкнат партиен ръководител и спартаковец Васил Ленков в града се състоя първата щафетна обиколка под шефството на в-к „Народен спорт". Участвуваха 40 отбора. Победата спечели „Академик" в състав: Д. Самсаров, К. Исаков, Д. Бъчваров, Бл. Костов, Ив. Иванов, Г. Попов, Г. Трайков, Н. Дагоров, В. Гаевски и Ив. Милев.

Старт
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ" СОФИ
Пощенска кутия 79
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор Недялко ДОНСКИ. Асен НЕЙКОВ, Богомил НО НЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитъ ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛ МАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (от говорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Пав ВЕЖИНОВ Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТО
Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ
Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев" 201

КОГАТО ЗАПОЧВАХ, СЛЕД 5, 10 И 17 ГОДИНИ...

Когато започвах, след 5, 10 и 17 години. . . Низ от дни и месеци, чиито следи в живота ми сякаш са останали най-дълбоки и трайни.

Сега, когато хвърлям поглед назад, виждам, че това бяха щастливи години. Не съм песимистично настроена – за мен „спортният свят" не се е свършил и едва ли е имало ден, в който да съм се откъсвала от баскетболния отбор на „Академик", имам и толкова планове, свързани с играта, и все пак малко ми е тъжно за онова славно време, когато излизах с момичетата на терена. . .

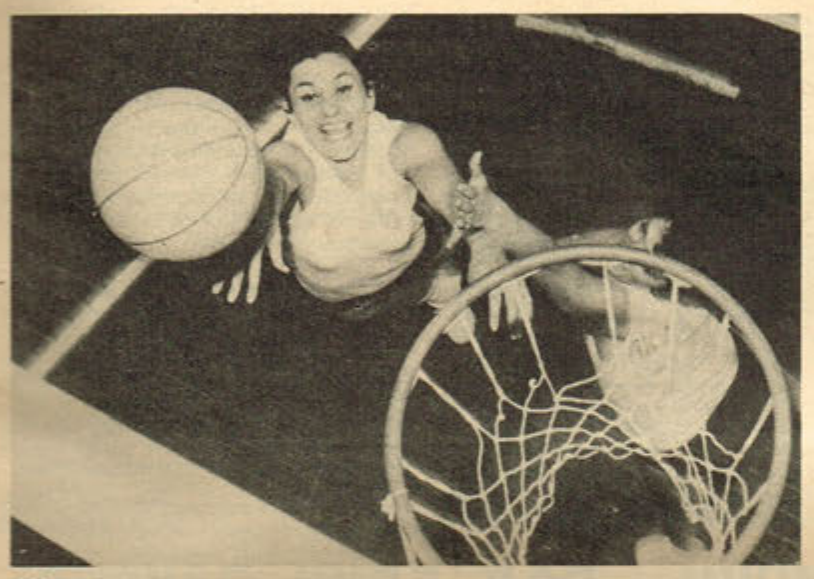
Започнах да играя на 14 години. В тези хубави години, когато хората не проявяват капризи. (Започнат ли да капризничат – значи застаряват). Тренирахме навън. До късна есен, дори и през зимата. Топките замръзваха и сякаш хващахме желязо. Плачехме от острите опарвания, но се и смеехме от радост, когато вкарвахме баскет. . състезателка. Но случайно ли беше моето утвърждаване? Не, никога не съм мислила така. Винаги съм вярвала, че човек с твърдо определена цел, с твърда вяра, намерил своето място в живота, ще успее да се изяви.

Никога не съм се мерила с никоя. Никога не съм искала да подражавам на никоя. Струваше ми се за естествено аз да съм си само аз. Да не копирам. Да търся нещо ново в играта.

Слушала съм някои обвинения, че търся понякога ефектни моменти. Не искам да вярвам, че това е голям грях. И сега ми се струва, че баскетболът трябва да се играе, колкото може по-красиво.

В тези години на най-голяма популярност аз не само играех баскетбол, аз просто живеех с него. Не е кой знае какво геройство тази самообреченост, но трябва да се калява много душата на човек, докато я възприеме. Бавно, постепенно – както се тренират мускулите, така да се тренира и съзнанието.

ТРЕНИРОВКА В ЗАЛА „АКАДЕМИК"

СОФИЯ, 1960 г., VII ЕВРОПЕЙСКО ПЪРВЕНСТВО. БОРИСОВА Е ВЕЧЕ УТВЪРДЕНА СЪСТЕЗАТЕЛКА СЪС СВОЙ СОБСТВЕН ПОЧЕРК В ИГРАТА.

Играта за мене, пък и за всички нас, в тези дни беше само едно удоволствие. Дори и с мъките – пак удоволствие. . .

След няколко години бях вече „млада надежда" в българския баскетбол. Бях още ученичка, а намерих място в националния отбор. И това естествено внасяше немалко смут в душата ми. „Аз съм толкова малка и толкова голяма" – мислех си. Националният отбор – нима това не е нещо изключително голямо за една единадесетокласничка?

В тези години покрай едно естествено за възрастта „надуване", смешно – погледнато отсега, развих у себе си едно качество, което ме направи баскетболистка: борех се с всички сили за място в отбора!

Какво могат младите в сравнение със „старите"? Могат да не се жалят в тренировката. Могат да играят рисковано в мачовете. Един по-стар състезател се бои за авторитета си, за това, как изглежда в играта. Младите няма от какво да се боят. Може да изглеждат малко смешни с прекалената си амбиция. Нищо. По-добре, отколкото да се свият в себе си и бавно да заглъхват.

Колко спортни таланти са загинали от липса на характер, от инертност! А помните ли Ермила Попова – нима имаше тя данни за централен нападател? Но стана отличен централен нападател! Защото беше упорита. Защото чувстваше сили в себе си и не се срамуваше и страхуваше да го каже и покаже. Не можеше да скача добре. Какво от това – нали може да се научи? И го научи. Беше слаба в раменния пояс. Какво от това? Нали имаше толкова много начини да се стане силен! И тя си избра най-практичния и най-достъпния – започна да вдига тухли и ги вдига дотогава, докато не стана Ермила Попова.

Естествено е младите състезатели да се чувствуват за известно време пренебрегнати. И аз живях доста в сянката на „славистките". Едва през 1960 година, когато Ваня Войнова излезе от отбора по майчинство, станах основна

По-късно? По-късно естествено идват и разочарования. Годините са безмилостни към спортиста. Започнах да живея между диспансера и игрището. Такива тежки периоди на травми се случват с мнозина. Операции и амбиции, менискуси и тренировки – коктейли от този род са неприятни и човек бавно се оттегля от мястото си в отбора. Бавно, тъжно е това отдръпване. И само мисълта, че това не е краят, че мога още много да дам на баскетбола, да помогна с това, което съм научила през тези 17 години на терена, ме кара да гледам с оптимизъм в бъдещето.

Ето това са някои мисли, които идват първи в съзнанието ми, когато мисля за баскетбола. Не зная дали съм достатъчно ясна. Но и чувствата, изпитвани на спортния терен, не винаги са достатъчно ясни. Ясно за мен е било винаги само едно – и това искам да кажа на всички, които искат и са готови да живеят с играта – нека играят без страх от пъстрия низ противници! И още нещо: веднъж престъпил чертата на терена, спортистът трябва да живее само в света на благородната спортна борба, на която не бива да пада и сянка от каквито и да е съмнения и пресмятания, донесени отвън. . .

Ница БОРИСОВА

ТОВА ЧУДНО ПЪРВО УЧИЛИЩЕ

В първо основно училище „Кирил и Методий" във Велинград, както във всяко българско училище, се води борба за по-висок успех. На колко места страхът пред мазни „борба" е унищожавал спортни таланти!

– Вика ме – разказва Иван Савов (служител от ЦС на БСФС) – преподавателката на моя син и ми казва, че трябва да го напердаша, защото... спортувал. Обяснявам и аз, че синът ми е спортист от малък, че това не му пречи, а даже напротив – помага му, и й показвам бележниците му от различните класове с отлични оценки, показвам й спортните му награди, а тя си знае своето: лош пример давал на останалите... И какви ли не „номера" му прави, за да го откаже от спорта.

Добре е, че не всички са като учителката на Иван Савовия син. Във велинградското училище много биха й се смели на тези грижи за „добрия пример". Ето какво ни казаха някои от ръководителите на училището:

Тричков, зам.-директор на първо основно училище:

– В нашето училище са изключение тези спортисти, които не са отличници. На педагогическия съвет обикновено като най-дисциплинирани и отлични ученици се сочат спортистите ни. Затова и ние отделяме голямо внимание на физическата култура и спорта.

Цинцарова, зам.-директор (наблюдаваща физкултурната дейност и спорта в училището):

– Взаимодействието между преподаватели и треньори е от голямо значение за успешната работа в нашето училище. Грижата за общото физическо развитие на учениците и за техния успех е обща грижа.

Драева, дружинна ръководителка:

– Чрез спорта ние изграждаме в нашите пионери много добродетели, които им помагат в усвояването на училищната програма. Освен това спортът е силен фактор за патриотично възпитание на децата.

Харизанов, директор на училището:

– За съжаление спортната ни база е малка и не може да задоволи нуждите ни – и салонът ни е маломерен, и училищният двор е недостатъчен. Затова сме доволни, че нашите ученици спортуват в школата по плуване или в различните секции и отбори на физкултурното дружество. Спортът при нас вече е като въпрос на чест. Треньорите не искат слаби ученици...

В пионерската стая на първо училище има специален кът – там всеки спортист носи своите спортни отличия. Всеки медал, всяко флагче или диплом, всяка награда тук е удостоверение не само за спортно постижение, но и за отличен успех. Ако надникнете в дневниците на училището и си „извадите" отличните ученици, след това техните имена може да откриете и в списъците на представителните отбори по плуване, ски, футбол, баскетбол от различните възрастови групи на ФД. „Чепинец". Ето само някои, които са получили вече и международно признание (спортисти – бивши или сегашни ученици от първо основно): мс Анка Николова, мс Георги Костадинов, мс Георги Пеев, кмс Н. Петров, кмс Г. Пандев, кмс Хр. Доксинов, Сн. Тунева, И. Благов, Г. Куюмджиев, Г. Узунова...

Голямата любов в това училище е спортът. Преподавателите, ръководителите и пионерската организация са оценили достойно мястото на физическото възпитание.

Затова учениците в часовете по трудово обучение са изработили красива щафета, поставила началото на традиционната обиколка на града, която завършва с поклонение пред гроба на народната героиня Вела Пеева. Затова, ако на някои места все още умуват по многобоя „Родина", тук вече тренират и провеждат контролни състезания, за да може едни от първите носители на значката в страната да бъдат отличниците от първо велинградско училище. Затова и отдел „Просвета" е назначил тук Илия Гугалов като треньор по плуване, който обучава всички и избира най-талантливите. Сега от първо училище има проект за олимпийски състезатели, в бъдеще може да има и... олимпийски медалисти.

А това бъдеще щеше да бъде много по-близко, ако велинградските ученици имаха къде да тренират, както се полага. Коментаторите по телевизията отчитат, че студът от минус 7 градуса затруднява състезателите на зимната олимпиада в Сапоро, а пионерите при такъв студ тренират в открития басейн! При това нямат дори и една свястна съблекалня, използват някаква порутена барака и илюзорната топлина на едно кюмбе... Но децата идват да плуват, а мъй като капацитетите на басейна са ограничени, много от тях се връщат и чакат по-добро време... до което се губят много таланти.

Струва ми се, че тези, които с лека ръка дават разрешение да се строят училища с маломерни салони или изобщо без салони, трябва да отидат на „училище" в първо велинградско. Да вземат малко часове по педагогика и здравеопазване и след това отново да се върнат по кабинетите си...

Та дори и в това училище ръководителите ми се оплакаха.

И тук физкултурното салонче (какъвто и график да му правиш) не може да поеме 36-те паралелки. Имало предварителни планове училището да се построи със закрит басейн, имало и определено място за това, което сега се използува за мазе...

Много радост, здраве и отличен успех носи спортът на пионерите от първо училище във Велинград. Не всички ще станат шампиони и рекордьори, но ще растат достойни граждани. Защото бъдещето е на умните и силните...

Борис КОВАЧЕ

ЗИМЕН КРОС (ГОРЕ) И ЗИМНО ПЛУВАНЕ НА ОТКРИТО (ДОЛУ).

В ПЪРВИЯ ОСМИНАФИНАЛЕН КРЪГ ЗА КУПАТА НА СЪВЕТСКАТА АРМИ

БЕЗ СЕНЗАЦИИ, НО С ИЗНЕНАДИ

Първият кръг в осминафиналните групи от турнира за купата на Съветската армия предизвика закономерен интерес – срещите се играят в дните на празника на великата армия, след продължителна почивка, пред зрители, които обикновено не виждат всеки ден „голям футбол"!

Сензации нямаше, но все пак изненадите не бяха една и две. И трябва да очакваме, че борбата ще се разгори с нова, с по-голяма сила във втория и в третия кръг.

РЕЗУЛТАТИТЕ

I ГРУПА	
„Берое" – „Лъсков"	5:1
„Локомотив" (Сф) – „Арда"	2:0
II ГРУПА	
„Левски-Спартак" – „Марек"	2:0
„ЖСК-Спартак" – „Академик"	1:0
III ГРУПА	
ЦСКА „Септ. зн." – „Дунав"	0:0
„Ботев" – „Чардафон-Орловец"	0:0
IV ГРУПА	
„Славия" – „Черно море"	3:1
„Тракия" – „Етър"	2:2

ГОЛМАЙСТОРИТЕ

(заедно със срещите в 1/16 финалите)

5 гола – Петков (Бер.)
4 гола – Паргов (Мар.), Танев (ЖСК-Сп.)
3 гола – Янков (ЦСКА), Миланов (Мар.)
2 гола – Христов (Дун.), Митев (Ч. м.), Стаматов (ЧО), Пацев (Лок.), Трънков (ЦСКА), Желязков (Сл.), Манолов (Ет.).

ТОЛКОВА МНОГО СЪСТЕЗАТЕЛИ НА ТОЛКОВА МАЛКО МЯСТО!... ТАКА БЕ ПОЧТИ ПРЕЗ ЦЕЛИЯ МАЧ ПРЕД ВРАТАТА НА „ДУНАВ" И АРМЕЙЦИТЕ НЕ МОЖАХА ДА НАМЕРЯТ ПЪТ КЪМ НЕЯ...

Снимка: Янко ГЪРО

ЩЕ ЧАКАМЕ ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

Някъде към средата на второто полувреме от мача ЦСКА „Септ. знаме" – „Дунав" при поредния неточен опит за стрелба на армейците един от ръководителите на спорта в Нови Кричим въздъхна: „Стягахме ги, мазахме ги, а няма кой да ги вкара!" Имаше предвид идеално белосаните врати на игрището с примамливо опънати мрежи, които докрая останаха непоразени. Празникът, който приятелите на футбола дълго и трепетно бяха очаквали, не се състоя...

Причините? Те са и много, и малко.

За русенци това 0:0 срещу шампиона и лидера в първенството е безспорен успех. Треньорът им Здравко Душанов го обясняваше с подобрената кондиция на отбора и с добрата съгласуваност в отбранителния блок. В същото време треньорът на армейците Манол Манолов негодуваше срещу забъркания „бетон" от русенци: „Непрекъснато държаха назад не по-малко от осем души, ритаха топката нависоко и се молеха да пада по-бавно към игрището! Може ли да се играе така? Къде остават приказките за нападателния стил, който уж ще внедряваме в българския футбол?" В тия думи има много горчива истина, но...

За разлика от художествената гимнастика, където се цени преди всичко красотата, във футбола се играе на точки. Възприемането на нападателния стил не може да стане с декрет. За да се откаже от „бетона", отборът трябва да повярва в своите сили. Тъкмо по тоя път – чрез създаване на повече състави от висока класа – ще възтържествува нападателният футбол. А докато има по-слаби, ще има и „бетон". И по-силните са длъжни да намират начини за неговото разбиване. Тъкмо това не успяха да направят армейците в съботния мач. В нито един момент те не можаха да надхитрят, да надиграят своя суперни[к] и с безидейните си, схематични действия хвърлиха съмнение в[ър]ху цялостната си готовност [за] новия сезон. Естествено подоб[ни] заключения биха били най-мал[ко] прибързани. Идват нови мачо[ве], в които футболистите от арм[ей]ския клуб лесно могат да до[ка]жат убеждението на своя тр[е]ньор, че са отлично подготве[ни]. И нека по-бързо стане така, за[що]то играчите на ЦСКА отново [са] призвани да дадат най-много [в] предстоящия важен сезон на ме[жду]народното поле!

*

Тук, в III група, всякакви про[г]нози засега са неуместни. Дру[г]ият двубой „Ботев" – „Чар[да]фон-Орловец" завърши също б[ез] голове и в сряда всичко ще запо[чне] пак от нула – в прекия и пр[е]носния смисъл на думата. Все[ки] от четирите отбора може да [се] надява за място в четвъртфи[на]ла.

Иван ЖЕЧЕ[В]
наш прате[ник]

•СЛАВИЯ• ИГРАЕ СИЛНО

...Може би следващите редове ще прозвучат за мнозина като прибързана оценка. И „песимистите" щяха да бъдат напълно прави, ако онова, което „Славия" показа в Чирпан срещу „Черно море", не бе само логично продължение на възходящата линия в играта на отбора през есента.

Затова може веднага да се каже, че „Славия" играе силно! В ярко изразен нападателен стил, разумно и сравнително точно. И във всички линии... Впрочем последното понятие трябва да се приеме само условно. Защото в атаките почти винаги участвуваха наред с Тасев, Григоров, Желязков и Георгиев още и Александров и Кръстев, а на моменти и Шаламанов, Димитров, дори обикновено пасивният Петров.

– Моите защитници играят като момичета – сподели на почивката треньорът на „Черно море" Георги Димитров. И вероятно имаше предвид наивните им действия, неумението да се подсигуряват един друг, да покрият плътно своите съперници пред вратата.

Това бе вярно, но само донякъде. „Белите" просто извадиха черноморци от равновесие. Григоров и Желязков показаха, че могат да бъдат трудно удържима двойка – те играха с много движение, започваха действията си от различни изходни позиции, но винаги бяха пред вратата, когато настъпваше решителният миг. На левия фланг бързината на Георгиев, макар все още далеч от истинските си възможности, криеше сериозни опасности. А тактическата уловка бе на другия край на нападението. Привидно той бе оставен празен – Тасев (с №7!) играеше в средата на терена. Но именно десният фланг бе най-наситената зона в нападението на „белите". Там постоянно нахлуваха и Александров, който игра на много голям периметър, находчиво и сигурно, и Тасев, и Желязков, а неведнъж и Я. Димитров. И всяка акция винаги криеше опасност.

А „Славия" надигра своя съперник и с умението бързо да се прегрупира, да пренася центъра на тежестта от нападение в средата на терена и – ако е нужно – в защита; и с добрата си физическа подготовка; и със стръв в играта. Наистина черноморци отново показаха, че не се примиряват лесно със загубата. Но те направиха повече едва след почивката, когато съперниците им закономерно заиграха по-пестеливо...

Преди мача треньорът на „Славия" Александър Илиев ни каза:

– Отборите, които победят днес, ще заемат първите две места в групата!

Ако се съгласим с него, трябва да мислим, че едната точка аванс на „белите" е много. Но друг победител в групата нямаше и затова прогнозата на Илиев трябва да се отнесе към втория кръг – ще продължи онзи, който победи именно в него.

Митьо ЕКСЕРОВ
наш пратеник

РАДОСТИ И ГРИЖИ – ПОД ЕДИН ПОКРИВ

Миналогодишният носител на купата на Съветската армия „Левски-Спартак" продължава да бъде своего рода болник. Не минава седмица без някой от неговите основни състезатели да не бъде сполетян от контузия или пък да не се обадят някои стари травми!... Така бе през есенния сезон, така е и през паузата. Преди боледуваше нападението, сега защитата...

За първия си мач от осминафиналите за купата „сините" дочакаха в Хасково своя съперник „Марек", който бе на бивак в един мотел край Харманли. Старши треньорът Йончо Арсов сподели угрижено:

– Поради травми оставихме в София вратаря Михайлов и Янко Кирилов. На тяхно място взех двама юноши – централния нападател Здравко Атанасов и вратаря Петър Димчев. Но проблемите не свършват с това. Аладжов е тук, но все още контузията му в глезена не минава, Георги Цветков в последно време не се чувствува също добре – доста травми му се струпаха...

Въпреки проблемите Арсов гледаше оптимистично на предстоящия двубой. Но при загряването преди самия мач Гайдарски внезапно се почувствува неразположен и отборът придоби съвсем друг вид: Павлов изведнъж бе преквалифициран в десен защитник, а Цветков, наистина контузен и недостатъчно подготвен, облече набързо фланелката с №8.

...Внезапната „рокада" в защитните редици на „Левски-Спартак" даде своето отражение върху играта на отбора – Тодоров често се притичва[ше] на помощ вляво на Богданов... В същото вре[ме] обаче Жечев тръгваше напред – при изпълнение[то] на корнерите пред вратата на „Марек" той бе[ше] с амбиция да вкара гол! Интересното в случая [е], че до края на мача неговият пример и пожер[т]вователност не успяха да заразят единствено П[авла]нов!... Футболистите на „Марек" не се оттег[ля]ха в глуха защита, а често предприемаха остр[и] контраатаки. И причината за това главно бе не[у]бедителната игра на Богданов срещу активния [С.] Паргов. Още по средата на първото полувреме А[р]сов размени местата на Богданов и Павлов, но кр[и]лото на „Марек" веднага отпътува с пазача с[и] към новото „назначение"... В крайна смет[ка] класата си каза думата и „Левски-Спартак" побе[ди] заслужено с 2:0.

...Неприятно впечатление с играта си оставиха левият бранител на „Марек" Митов и нег[о]вият съотборник Черешков. Не един и два пъ[ти] те брутално поваляха на земята Митков, Павло[в], Цветков и Харалампиев. И което бе особено гро[з]но и отблъскващо, в повечето случаи техните съ[]перници в момента на стълкновението не владее[]ха топката! Но съдията Д. Начев от Пловдив с[и] затваряше очите?!... Само веднъж, когато М[и]тов грубо повали Павлов при един негов стремит[]лен рейд, той се реши да покаже на защитник[а] жълт картон. Дали това бе достатъчно?

Веселин ЛЕСИНГЕРО[В]
наш пратени[к]

ПЕТКОВ („БЕРОЕ") БЕ ЗОРКО СЛЕДЕН ОТ ЗАЩИТНИЦИТЕ НА „ЛЪСКОВ" (СНИМКАТА ВЛЯВО), НО ВЪПРЕКИ ТОВА РЕАЛИЗИРА ПЕТ ГОЛА. ЕТО ПЪРВИЯ ОТ ТЯХ... (СНИМКАТА ГОРЕ).

Снимки: Емил МАНДЖАРО[В]

ХОРИЗОНТИТЕ ЗА ГРЕНОБЪЛ НЕ СА ИЗЯСНЕНИ

ПО-КАЧЕСТВЕНИТЕ СТАРТОВЕ

на третия международен турнир на ФИСЮ е закономерно явление, като се имат предвид порасналото значение на атлетическите състезания в зала и отличните условия, които предоставя нашата зала „Фестивална". По-големият брой участници и по-високото равнище на постиженията допринасят за повишаване престижа на този традиционен шампионат. Някои специалисти оцениха резултатите на състезателите от 14 държави като недостатъчно качествени. Не можем да се съгласим напълно с тях, тъй като при общо 18 индивидуални дисциплини бяха подобрени рекордите на ФИСЮ в 8 и в още 2 изравнени! Голям бе броят и на подобрените национални рекорди, между които и пет на нашата страна: В. Амзина на 800 м – 2.06,0, Ам. Атанасов на 3000 м – 8.10,6, П. Богданов на скок височина – 211, В. Стоев на тласкане гюлле – 18,49 и на юношата Альоша Велков на троен скок – 14,92.

Повечето от участниците целяха да постигнат резултати, които биха им открили път за Гренобъл, където след три седмици е насрочен третият европейски шампионат на закрито. В най-добра светлина се изявиха представителите на ГДР и Югославия. Съвсем трудно беше да се избоюва победа над атлет или атлетка с откроляващата се синя фланелка. И все пак голямата изненада дойде от неуспеха на европейския шампион Йорг Дремел. . . На трибуната го наблюдаваше известният италиански атлет и киноартист Джентиле – трети в Мексико на троен скок, – който бе технически ръководител на студентската група от Италия.

ДЖЕНТИЛЕ ЗА ДРЕМЕЛ

– Неуспехът на Дремел – сподели той – ме изненадва главно поради това, че нямаше сериозни противници. Познавам го като голям борец, но явно Дремел не си поставя задачата да побеждава през зимата. И на миналогодишния европейски шампионат в София се представи слабо, но това не му попречи да спечели най-голямото състезание през годината в Хелзинки. Това потвърждава моето схващане, че в тройния скок е рисковано да се гонят два спортни върха в една година. Аз самият ще стартирам едва през юни с оглед в Мюнхен да бъда в най-добра форма. Дремел сигурно си е поставил същата задача. . .

Дали Джентиле ще бъде прав, ще узнаем след шест месеца, но Дремел бе явно недоволен от първия старт, в който отстъпи първото място, без да достигне дори 16 м!

Втората голяма изненада и трябва да прибавим – много приятна за нас, поднесе

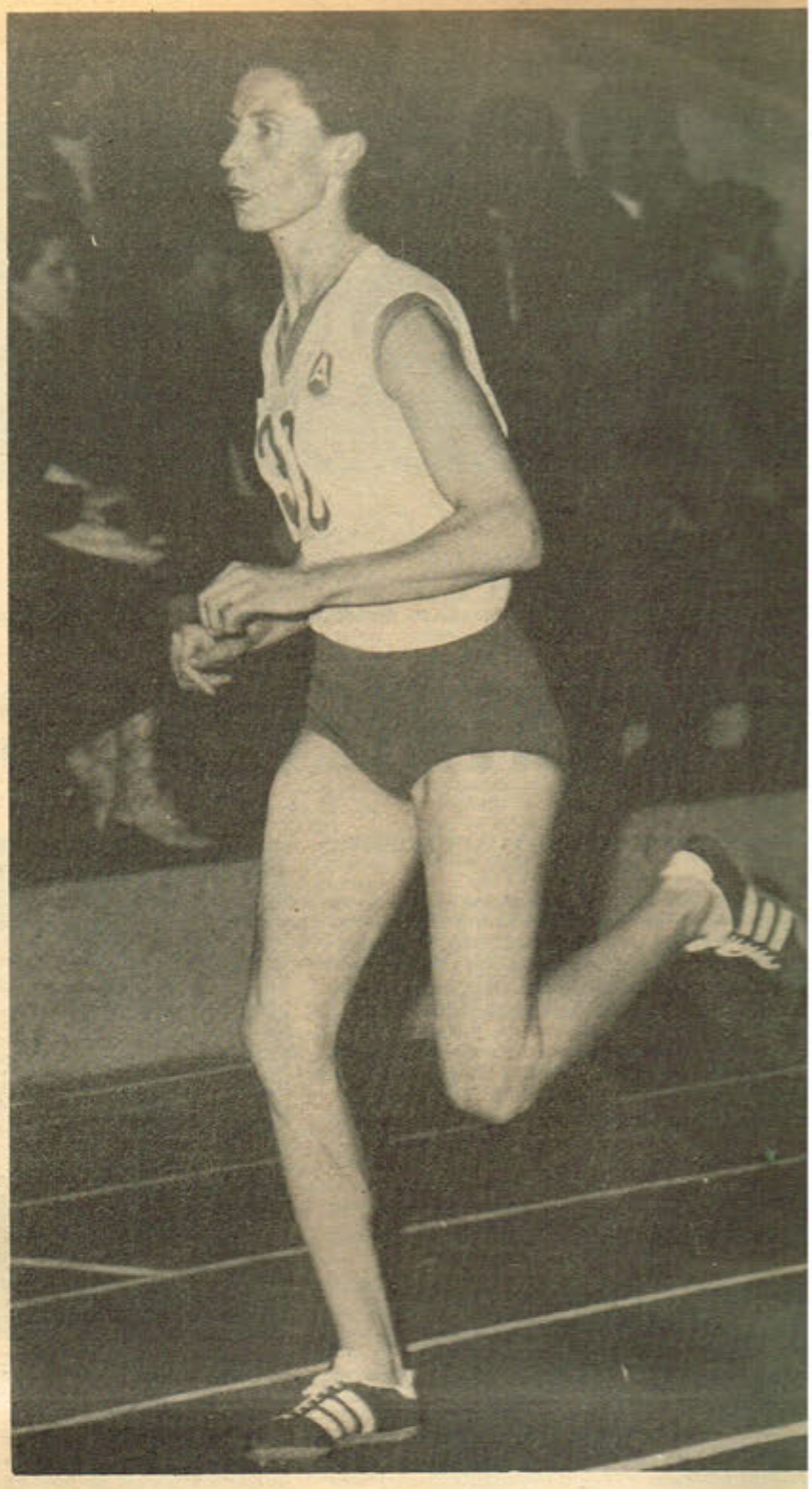
ВАСИЛЕНА АМЗИНА

– най-добре представилата се българска атлетка на международния турнир. Радва не само високото рекордно постижение, но преди всичко победата ѝ, и то над една от най-реномираните атлетки в света – Мария Сикора! Европейската шампионка на 800 м (във Виена) сама сподели, че в Гренобъл ще се бори за втора титла, на 800 м. Амзина обаче още от старта не и остави даже илюзия, че ще отстъпи златния медал на ФИСЮ. Нашата упорита и скромна атлетка даде добър урок на всичките ни състезатели, като показа, че за победа се воюва с пълни сили, без страх от имена и авторитети!

БАЛКАНСКИЯТ ШАМПИОН МИЛЕНКО РАК (ЮГ) С ВЕЛИКОЛЕПНИЯ СИ СКОК НА 7,82 М ПРЕДЯВИ ПРЕТЕНЦИИ И ЗА МЕДАЛ НА ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО

СТУДЕНТКАТА ВЪВ ВИФ „Г. ДИМИТРОВ" ВАСИЛЕНА АМЗИНА С УСТРЕМ КЪМ ПОБЕДАТА И РЕКОРДНИЯ РЕЗУЛТАТ

ОЛИМПИЙСКИЯТ МЕДАЛИСТ ДЖУЗЕПЕ ДЖЕНТИЛЕ БЕ САМО ЗРИТЕЛ И НАСТАВНИК НА ИТАЛИАНЦИТЕ В ТРЕТИЯ ТУРНИР НА ФИЕЮ.

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

НАШИТЕ КАНДИДАТИ

за европейския шампионат в Гренобъл допуснаха технически и тактически слабости, които не могат да не предизвикат тревога най-малко у самите състезатели и техните треньори. Така например най-добрите ни спринтьори в момента – Г. Йовчев и Й. Янкова – се оказаха уязвими в старта. А за разстояние от 60 м, а в Гренобъл ще бъде 50 м, добрият старт има решаващо значение! Или пък да вземем бягането на Светла Златева на 400 м – твърде неравномерно през цялото разстояние, без ясна концепция дали ще държи упорито първа позиция (както Амзина) или ще разчита на финален спринт. Но най-голяма тревога буди невъзможността да имаме поне един представител в бяганията за мъже от 400 до 3000 м включително. Вярно е, че П. Кятовски покри норматива на 800 м – 1.51,0, – но с цяла класа го превъзхождаха югославските бегачи Межемурец и Копривица. А Ам. Атанасов, който на полуфинала успя да подобри за втори път рекорда на 3000 м, на финала се отказа, след като бе чувствително задминат от Шолц (ГДР), Йокич (Юг) и Фонтана (ГФР). Необходимо е да прибавим, че международният студентски шампионат не е контролно състезание и в никакъв случай не може да се приеме твърдението, че Атанасов опитал силите си на. . . 2000 м!

НЕДОПУСТИМА

бе и шаренията на терена! Освен студентите – в приличната униформа на „Академик" – всички останали наши състезатели (а те не бяха малко) бяха облечени по свой вкус. Дори се стигна до намесата на отговорни фактори, за да отстранят от състезанията Сл. Димитров! Обрасъл в глават и лицето, той бе облякъл чужд странна фланелка! Нима не мож ще да се осигури еднакъв спорт екип на всички участвуващи в във класирането? Който е скар с елементарната естетика, ня място на състезания, къде представителството не е лич ното дружествено, а на нацият

Много от гостите-ръководи ли, треньори и състезатели – у казаха възхищение от гост приемството и от добрите усл вия за състезания. Някои дори завиждаха! Защото малко о страните-участнички притеж ват съоръжение като зала „Фе тивална". Но атлетите ни пр дължават да бъдат длъжници предоставените им условия и в можности за по-пълноценна из ва на международния фору Длъжници остават и техни треньори!

Ешуа АЛМАЛЕ

МИНАЛОГОДИШНАТА ШАМПИОНКА ЗА ДЕВОЙКИ Д. МИЗЮЛЕВА (ЧЕПЕЛАРЕ) СПЕЧЕЛИ ПЪРВАТА СИ ТИТЛА СРЕД ЖЕНИТЕ НА РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО НА 5 КМ В ПАМПОРОВО.

КАКВО ЛИПСВА И КАКВО Е НЕОБХОДИМО

ПАМПОРОВО, специално за „СТАРТ"

Първите дисциплини от тазгодишния републикански шампионат по ски-бягане за мъже и жени излъчиха шампионите и както се очакваше, допълниха някои впечатления от спортно-техническите и моралните стойности на нашите първи бегови сили. Трудно в рамките на този материал би могло да се направи задълбочен анализ, да се намерят всичките (и най-точните) причини, които доведоха до неудовлетворителното представяне на нашите бегачи – на олимпийското трасе и на международните състезания през настоящия сезон; и на бегачките – в последните международни стартове. На фона на показаното от участниците сега в бяганията на 15 км за мъже и 5 км за жени, както и в щафетните състезания се откроиха слабости, които ще изложим, след като направихме и „сверка на часовниците си" с широк кръг специалисти, състезатели и деятели.

На преден план изпъква най-същественото препятствие – в дружествата, представени на шампионата (същото се отнася и за група „Б"), броят на състезателите е твърде малък. Треньорите ограничават педагогическата си и спортно-техническа дейност само в „омагьосания" кръг на 4-5 бегачи, чрез които търсят дружествено представителство. При това положение е пресечен пътят на млади, талантливи сили, не е дадена зелена улица на естествения стремеж на младите да атакуват предните дружествени позиции. И може ли да бъде другояче, след като челните сили са в. . . „парника" на целогодишно отглеждане без нови „присаждания". И резултатът от това – на старта на 15 км от шампионата застанаха само около 30-ина бегачи – бройка, която е съвсем далече от желаното (и задължителното!) в съвременното равнище на българския ски-спорт. Нека не бъдем разбрани неправилно. Не искаме да кажем, че на шампионската писта трябва да застане масовостта. Но малкият брой бегачи тук в Пампорово е тревожно явление. Налага се работа на широк фронт за подготовка на по-голям брой висококвалифицирани бегачи и бегачки. Талантите трябва да се търсят, да се гответ!

Избистри се още, че нашите първи бегачи (с изключение на П. Панков) нямат необходимата техничност и експлозивност п атакуване на стръмните участ ци на пистата. И при мъхно преодоляване, и при придвижва то в равнината те бягат с ог ничен репертоар от техничес усъвършенствувани умения. както се изрази съвсем „прост един от специалистите: „Съст зателите се движат тромаво Друг пък допълни, че първите сили не са внедрили така необх димата скоростна издръжл вост, нямат нагласа към темп во бягане. . .

Не ще и дума, че не само изброените причини спъват възхода нашето бягане. Задълбочения анализ, спокойният размисъл и таленасочените творчески търс ния ще разкрият още много нов си на онова, което липсва и кое трябва да се внедрява.

Емил АНТОНО

ПРИ НАЙ-МАЛКИТЕ ЩАНГИСТИ – ПРЕДИ ДА БЪДАТ ПОКОРЕНИ ГОЛЕМИТЕ ТЕЖЕСТИ, Е НЕОБХОДИМО ДОБРЕ ДА СЕ УСВОИ ТЕХНИКАТА НА ДВИЖЕНИЯТА.

«СЪРДИТИТЕ» ДА СИ ПОДАДАТ РЪЦЕ

ПРИ СПОРТИСТИТЕ ОТ „АСЕНОВАТА КРЕПОСТ“

Преди време в спортните колони на вестниците се появи името на Иван Веселинов. Тогава мнозина виждаха в него възможностите на тежкоатлет от световна класа. И той оправда надеждите: ден след ден, година след година Иван Веселинов стигна до радостната равносметка: пети на олимпиадата в Мелбърн, трети в света и над 270 поправки на републиканските рекорди в категорията. Заедно с него (и малко по-късно) други асеновградчани също се запознаха с тежката атлетика. Шест души от всичко девет представяха малкия град в националния отбор. Тогава специалистите заговориха за

АСЕНОВГРАДСКАТА ШКОЛА ПО ВДИГАНЕ НА ТЕЖЕСТИ

И докато тогава това мнение се крепеше върху постиженията на тези талантливи спортисти, сега в Асеновград има такава школа в буквалния смисъл и тя води пълнокръвен живот. Неин директор и треньор на мъжкия отбор е Иван Веселинов. Тук всеки ден, от сутрин до вечер, треньорите Стойчо Стойчев и Васил Петков предават своя опит на по-младите. Около сто души тренират в малката залička, снабдена с всички необходими съоръжения. Те са разпределени в четири подготвителни и в две юношески групи, има и представителен мъжки отбор. За качеството на извършената работа може да се съди по резултатите. Осмокласникът Богдан Дръндаров е едва петнадесетгодишен, а вече е подал сериозна заявка за олимпийските игри в Монреал. Постиженията му говорят, че е на път да осъществи намеренията си. В спортния интернат „Олимпийски надежди“ в столицата водят подготовката си асеновградските проектоолимпийци Йордан Митков, Костадин Илчев, Димитър Бушев и Трендафил Стойчев (той е син на Стойчо Стойчев и докато сега са на „равна нога“, т. е. и двамата са майстори на спорта, бащата е сигурен, че това равновесие скоро ще се наруши в полза на сина). Неотдавна при мъжете Ст. Пенчев и Д. Трамбурджиев постигнаха в трибоя

ИВАН ВЕСЕЛИНОВ: „УЖ ЩЕ РАЗШИРЯВАТ ЗАЛАТА, НО КАТО ЧЕ ЛИ НЯМА ДА Е СКОРО...“

съответно 530 и 535 кг, които ги нареждат на челните места в света за годината. Сега цялата ударна сила е насочена в подготовката на най-малките, на утрешната смяна. Асеновград е единственият град в България, където се експериментира с пионери. Всяка година се провеждат градски първенства на учениците от V, VI и VII клас и постиженията им са радващи.

Почти по същото време, когато започнаха успехите на асеновградските щангисти, шепа ентусиасти начело с Иван Благоев и д-р Мераков поставиха основите на

ПЪРВИЯ В СТРАНАТА ЗАКРИТ ХАНГАР ЗА КАНУ-КАЯК

Само който е бил по това време там, знае с какви огромни трудности беше свързано построяването му. Липсваха всякакви средства. Хората сами, в извънработно време, с почти пословичен фанатизъм мъкнеха на гръб камъни, печеха тухли, зидаха... И не след дълго поднесоха прекрасен дар на своите спортисти: басейн за целогодишна подготовка. Младият спорт се радваше на грижите и вниманието на цялата общественост в града. Басейн, лодки, треньори, средства за подготовка... и плодовете на тези грижи не закъсняха. През 1971 г. в националния отбор по каяк от всичко пет души трима (Касабов, Чойков и Чилингиров) бяха от Асеновград.

И ТЪКМО ТУК СЕ СТИГА ДО ЕДНО „ОБАЧЕ“,

за което не ни се ще да говорим, ако с мълчанието не бихме направили лоша услуга. Става дума за някои нерешени въпроси, за възникнали недоразумения между членовете на секцията по кану-каяк и ръководството на дружеството „Асеновец“. Те започват с най-парливия проблем: изостаналостта на материалната база. Докато на времето закритият хангар беше пионер, сега е ветеран и далеч не отговаря на съвременните изисквания. В него няма не само вода за миене, но и за пиене. Басейнът се пълни с цистерни от града. На язовира, където се води лятната подготовка, липсват сервизни помещения и съблекални. Според председателя на дружеството Червенков е предвидено през 1975 г. да започне строителството на липсващите съоръжения. Но се отпускат само 70 000 лева, а проектосметната документация е за 200 000...

– Окръгът е виновен – казва Червенков. – Тегли средствата към себе си.

Обществеността обвинява дружеството, а дружеството – окръга... Един затворен триъгълник, в който вината се прехвърля от един на друг, а състезателите си отиват потни и мръсни по домовете. И друго – за недоразуменията между деятелите и дружественото ръководство. Членовете на секцията са хората, които поставиха основите на кану-каяка в града и каквито да са техните грешки, не може с лека ръка „да се зачеркват от списъка“, защото от това страда спортът. Ето – някои състезатели от мъжкия отбор напуснаха демонстративно дружеството и застанаха на страната на секцията. Така че във всички случаи и независимо от всичко „сърдитите“ трябва да си подадат ръка и с общи усилия да продължат започнатото голямо и хубаво дело.

При щангистите положението не е много по-добро. Залата е съвсем малка и не може да задоволи нарасналите нужди. В помещението се събират по две-три групи, пречат си взаимно и треньорите не могат да провеждат правилно тренировките си. Пред залата стои един куп камъни и според думите на Иван Веселинов, „уж ще започне строежът на пристройката само за подготвителните групи“. Освен това, „уж се очаква и разширението на самата зала, но кога ще започне, никой не знае“. Някои от предвидените средства за школата отиват не там, където трябва. Може би пак окръгът е виновен?

РЕЗУЛТАТЪТ – ЗАСТОЙ И ОТСТЪПЛЕНИЕ

Докато в миналото шест асеновградчани участвуваха в националния отбор по вдигане на тежести, сега те са само трима. Футболният отбор изпадна от „Б“ група, баскетболен отбор не съществува, а шахматистите са вече на последно място в зоната. Чувствува се един цялостен отлив на спортния живот в града. Колкото и основен въпрос да е материалната база, грешно би било да се търсят причините за всичко само в нея. Може би най-добре е ръководството на дружеството да направи цялостна и точна преценка на дейността си, да отстрани допуснатите грешки и с прежния ентусиазъм да заработи за възвръщането на спортното име на града край „Асеновата крепост“.

Велизар ЗАХАРИЕВ
Снимки: Янко ГЪРОВ
(наши пратеници)

БЕШЕ ПИОНЕР, СЕГА Е ВЕТЕРАН – ПЪРВИЯТ В СТРАНАТА ЗАКРИТ ХАНГАР ЗА КАНУ-КАЯК ВЕЧЕ НЕ ОТГОВАРЯ НА ИЗИСКВАНИЯТА...

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

„Неотдавна четох резултатите от републиканското първенство по стрелба с пневматично оръжие, научих и за европейския шампионат в Белград и съм любопитен да разбера нещо повече за този спорт. Какво представлява стрелбата с пневматично оръжие, откога се практикува, какви са възможностите за занимания с нея? Ще бъда благодарен, ако на въпросите ми отговори нашият изтъкнат състезател Денчо Денев.“

Петър ВАСИЛЕВ
фрезист от Велико Търново

И ние сме благодарни на заслужилия майстор на спорта Денчо ДЕНЕВ, станал преди две седмици републикански шампион с пневматичен пистолет, който отговаря на нашия читател:

„Характерно за пневматичното оръжие е използуването на сгъстен въздух вместо барут за заряд. Като спорт за развлечение стрелбата с

него се практикува твърде отдавна в много страни в света, а като спортно-състезателна дисциплина се утвърди в последните години. През 1970 г. в Полша бе организирано пробно европейско първенство, което от миналата година се утвърди като официално състезание на стрелците от стария континент. Още на първия шампионат на Европа в Чехословакия нашата Анка Пелова се представи много добре, като зае четвърто място на пушка. Сега в Белград нашият състав бе комплектуван предимно от млади състезатели, от които в близко бъдеще можем да очакваме по-сериозни успехи.

Състезанията се провеждат с пушка и с пистолет – произволен образец с калибър 4,5 мм. Но правилникът налага някои ограничения: дебелината на ръкохватката на пистолета не може да надвишава 5 см, а тежестта на спусъка – 500 г. Пушката трябва да тежи 4,5 кг. Стрелбата и с двете оръжия се провежда от разстояние 10 м в мишени с диаметър 4,6 см – за пистолета и 15,4 см – за пушката. Разрешава се използуването на всички мерни прибори, както и при стрелбата с останалите видове спортни оръжия.

Поради малкото разстояние, от което се стреля, стрелбата с пневматично оръжие е по-евтина и особено достъпна за практикуване от голям брой хора. А тъй като техниката ѝ не се различава от тази на стрелбата с другите видове оръжия, тя дава възможност и на състезателите-стрелци да тренират пълноценно и целогодишно. Разбира се, като състезателен спорт тя далеч не е лека и за постигането на високи и трайни резултати също изисква труд, постоянство и системни тренировки.

Стрелбата с пневматично оръжие се ползува с голяма популярност в страни като ГДР, Полша, СССР, Чехословакия, ГФР и САЩ. Макар и развиван отскоро у нас, този спорт бързо спечели привърженици. Липсата на достатъчно пневматично оръжие обаче все още пречи на масовизирането на тази стрелба, а без това трудно могат да израснат нови майстори на точния огън.“

НАЙ-ДОБРИТЕ БЪЛГАРСКИ СЪСТЕЗАТЕЛИ ПО КОЛОКРОС, КОИТО ЩЕ УЧАСТВУВАТ НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО: ПЕЙЧО ЙОНКОВ *(НА СНИМКАТА ГОРЕ)*, КИРИЛ ИГНАТОВ *(НА СНИМКАТА ВЛЯВО)* И Т. ЧАНЛИЕВ *(ДОЛУ)*.

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

РАЗМИСЛИ МЕЖДУ ДВА СЕЗОНА

КЪДЕ Е МОЩНАТА •ВТОРА ВЪЛНА•?

Финалите за световно първенство в Мексико, и по-специално най-силните отбори, потвърдиха, че в модерния футбол много важна роля играят състезателите от средата на терена, стига да са наистина универсални и да са настроени нападателно. Да отбележим, че футболисти от „втората вълна" дадоха много голове: 4 от 19-те гола на Бразилия, 5 от 17-те гола на ГФР, 4 от 10-те гола на Италия, 6 от 9-те гола на Перу. . . В десетката на най-добрите стрелци влязоха 4 играчи от средата на терена (Кубиляс, Зеелер, Ривелиньо, Ван Мьор).

Разбира се, не всеки отбор, особено пък клубен, има Ривелиньо, Кубиляс или Ван Мьор. Но да се поучи от примера на най-добрите, да следва напредничавите тенденции – това е наложително. А конкретното решение ще дойде в зависимост от наличните сили.

Не искам да абсолютизирам нещата, знам, че много фактори влияят, но до голяма степен невисокото качество на игрите за първенство в елминатната група през есенния сезон отдавам на хората от средата на терена. У нас състезателите от „втората вълна" не са достатъчно активни, инициативни, достатъчно нападателно настроени. При силно преобладаващото построение 4-3-3 те, по навици от миналото, все още остават почти цялата тежест за гола да пада върху плещите на ударното трио. От това играта обеднява. Защото донякъде се изпълнява едно от изискванията – и нападателите да участвуват в защитните действия, а много малко другото – играчите от средата на терена не изпълняват особено важното си задължение да бъдат стратези-хората, от които се чака да дадат головия пас

Особено в две точки са уязвими нашите играчи от средата на терена: в маневрената активност и в точността на паса. Да не говорим, че мнозина са зле с удара във вратата. . .

През есенния сезон наблюдавах внимателно и неколкократно отделни халфове и ги сравнявах с някои световни образци. Имах предвид например, че в един мач „Байерн" – „Борусия" (Мьонхенгладбах) Бекенбауер е бил 96 пъти в притежание на топката, а Нетцер, друга звезда, която бе поставяна в сборния отбор на Европа за 1971, е притежавал топката 98 пъти; в хубав мач на швейцарския национален отбор срещу Италия (1:1) в Базел тримата от средата на терена на домакините са играли както следва: Одермат – 100, Кун – 97, Блемлер – 79 пъти. При това те бързо се освобождавали от топката (при 100 изпълнения на Одермат той в 80 случая не е задържал топката повече от 3 секунди!). Това говори за голяма маневреност на всички играчи и особено на тези от средата на терена, които постоянно и резултатно предлагат позиции. И още нещо – от 235 акции на халфовете само 31 са били неточни. . .

Какво е положението с нашите халфове? В мача ЦСКА – „Тракия" Якимов бе 45 пъти в притежание на топката; в срещата „Ботев" (Вр) – „Левски-Спартак" Райков игра 46 пъти с топката; на мача ЦСКА – „ЖСК-Спартак" Денев игра 52 пъти с топката, като в 9 случая я задържа 4–6 секунди, а в 8 случая – 7–13 секунди. В мача ЦСКА – „Левски-Спартак" се стигна до пряк двубой Ив. Стоянов–Денев, между двама млади играчи, които биват считани за най-работливите, най-активните. Но халфът на „синьо-белите" игра 46 пъти с топката, от които 16 неточно, Денев (до 57 мин., когато бе сменен) – 22 пъти, от които 13 неточно! Като се наблюдава внимателно, ще се види, че и двамата са по своему активни – Стоянов в борбата за отнемане на топката, Денев – когато е в притежание на топката (тогава върви стремително, води, преминава или опитва да преминава). Но те са малко активни, когато не са в притежание на топката. Освен това Денев във второто полувреме съвсем намалява своята активност.

Единствен от изследваните халфове Т. Колев бе с относително добри показатели. На мача „Локомотив" (Сф) – „Черноморец" например за едно полувреме (в 46 мин. бе сменен поради контузия) той игра 37 пъти с топката, на мача с „Етър" – 80 пъти, при това само 10 пъти неточно.

Но цифрите за „средното състояние" ни казват, че, общо взето, играта на нашите отбори не е раздвижена, динамична; много са периодите на почивка, на „ходом"; футболистите малко търсят топката, малко предлагат позиции. Малко са стремителните спринтове на състезателите от „втората вълна", които в някои моменти изненадващо да излязат дори пред своите колеги от предната линия, да се озоват в голова позиция, да стрелят, да вкарват голове. . . В края на краищата сигурно ще опрем до кондицията. Но също така и до футболния манталитет, до стила.

Хубаво е отборът да разполага с трима (когато става дума за 4–3–3) халфа с универсални качества, които могат добре да нападат и да отбраняват. Но това не винаги може да бъде идеално намерено и постигнато. Затова най-често треньорите съставят средната линия от играчи, които взаимно се допълват. Ето – успехите на „Манчестър Юн" в началото на сезона се отдаваха до голяма степен на това, че треньорът О'Фарел бе намерил много бойки халфове, които да вършат „черната работа" и да освобождават Б. Чарлтън за конструктивна дейност. Нещо подобно се наблюдава в италианския национален отбор – бойкият Бенети застава до техничния Ривера. . .

Разбира се, всичко трябва да бъде добре организирано и обработено, машината да действува без задръжки при различни положения. ЦСКА в значителна степен е отговорил на изи-

ЯНКО КИРИЛОВ (ЛС) БЕ НАЙ-РЕЗУЛТАТЕН СРЕД ИГРАЧИТЕ ОТ „ВТОРАТА ВЪЛНА" – ПРЕЗ ЕСЕНТА ТОЙ ОТБЕЛЯЗА ... ГОЛА. . .

Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

скванията на времето със състава на „втората вълна" – Никодимов, Якимов, Денев плюс активната дейност на Б. Колев, който може да бъде дублиран в защитните функции от Никодимов, плюс широката ангажираща маневра на Жеков на предна линия. Лошото е, че Никодимов спадна в играта си в последния сезон, че Денев има още много бойки дефекти в стила и в техниката си (паса!), че Якимов по навик бие още много топката. . . Но вижте балансa на есенния сезон – голмайстори на ЦСКА са Жеков – 10, Колев, Денев, Аманасов, Никодимов – по 4, Марашлиев – 3, Якимов – 2 гола (но от 6 срещи). „Втората вълна" все пак се е проявила!

В „Левски-Спартак" Ив. Стоянов заслужи висока оценка за своята активност в средата на терена (която обаче е, както видяхме, все пак далеч от големите образци). Като правим той се придържа повече към защитата, но неговите пасове с левия крак са създали не едно голово положение. Сигурни сме, че поради това свое качество той би бил най-полезен в лявата страна на средната зона. Но там сега се подвизава Я. Кирилов, и то твърде успешно – през сезона реализира 7 гола, някои важни за крайния резултат на даден мач. . . Още много се очаква обаче от П. Панов и Й. Харалампиев, които имат качества да бъдат силни играчи от „втората вълна" (Панов дори вкара 8 гола, Харалампиев – 3).

Спираме се бегло само на първите, за да установим някои реализирани и много още нереализирани неща. А колко много проблеми има в другите отбори!

Александър ЯСНИКОВ

НАРИЧАХА ГО КОЛО-АТЛЕТИЧЕСКИ

Дори във Франция, страна, където силно тачат всичко, свързано с колоезденето, не могат да назоват точно годината, когато е бил „открит" колокросът като спортна дисциплина. Събитието станало на границата на два века, най-вероятно през 1900 година. Или малко по-рано, или малко по-късно.

Във Франция и сега се учудват на факта, че колоатлетическият крос (така тогава наричали дисциплината. . .) се развил бързо заради помощта на армията. Тогавашният генерален щаб видял в него възможността да бъдат ускорени свръзките в армията. Разбира се, бурното развитие на другите съобщителни средства излъгало генералите. Но колокросът останал. . .

МНОГО СА положителните страни на тази дисциплина. Тя изисква изключителни качества от онези, които я практикуват. Те трябва да бъдат съвършени майстори в техниката на колоездачната езда (казват, че тя не е никъде така нужна, както при преминаването на затревени площи), да бъдат максимално добре подготвени физически, за да могат да отговарят на постоянно сменящия се ритъм на състезанието, пък и на неговия характер. Нужно е будно тактическо мислене – понякога само няколко метра разлика в слизането или качването на велосипеда могат да решат състезанието. И всичко това напълно компенсира трудностите на ездата по кални площади и пътеки (нали колоездачите вече са свикнали с асфалтови шосета и гладки като стъкло писти. . .), продължителните изкачвания, стръмните и опасни спускания. Твърдят, че колокросът се обиква изведнъж. Или че не се обиква въобще. . . А онези, които са негови непоколебими привърженици, минават за най-искрени приятели на природата.

ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА навършват 70 години от първия национален шампионат по колокрос. Ще го честват (твърде скромно!) французите. Достигнал своя апогей през петдесетте години, когато само във Франция са били организирани около 50 състезания през зимния период, колокросът сега е изпаднал в криза. Причините са няколко.

. . . Известно е, че в западните страни колоездачната мода се диктува от професионалистите. Фирмите, които ги финансират, не виждат никаква сметка да изразходват средства за състезания през един сравнително кратък период, какъвто е зимата. И сега във Франция например има само двама професионалисти, специалисти по колокрос.

От друга страна, удължаването на състезателния период за аматьорите в цял свят не им позволява да отделят голямо внимание на колокроса. Целогодишните тренировки, изискванията на съвременната подготовка с високи натоварвания и рязката специализация на състезателите като че вече не оставят голям терен за майсторите на кроса. И само бъдещето ще покаже как ще се развива колокросът. . .

СВЕТОВНО́ТО ПЪРВЕНСТВО по колокрос, което ще се състои наскоро в Чехословакия, е състезание с традиции. То бе организирано за първи път през 1950 г., но далеч преди това, още през 1924 г., започна летоброенето на т. н. международен критериум по колокрос, който с нищо не отстъпваше на едно световно първенство. Официално титлата на най-добър в света бе „разиграна" за първи път през 1950 г. и 1967 г. тя бе оспорвана едновременно от професионалисти и аматьори. (Международната федерация не се противопоставя на това, което е забранено в другите дисциплини. Няма нищо чудно – наградите са прекалено малки дори и за любители). Но винаги колокросът е имал свои герои, състезатели, които ярко са доминирали над останалите в един сравнително продължителен период. Само шест колоездачи са печелили досега шампионското звание: Робик (Фр.) – 1950 г., Рондо (Фр.) – 1951, 1952, 1953, Дюфрес (Фр.) – 1954, 1955, 1956, 1957 и 1958 г., Лонго (Ит.) – 1959, 1962, 1964, 1965, 1967, Волфсхол (ГФР) – 1960, 1961, 1963 г. и Е. Влеминг (Бел.) – 1966, 1968, 1969, 1970 и 1971 г. (Интересно е да се спомене, че майсторите на кроса не. . . стареят: през миналата година Лонго отново участвува в борбата и завърши седми!)

Аматьорите започнаха да се състезават отделно през 1967 г. и веднага показаха, че няма съществена разлика между тяхната езда и възможностите на професионалистите. През миналата година на шампионата в Апелдоорн (Холандия) аматьорите показаха малко по-висока средна скорост от професионалистите, които обаче пробягаха една обиколка повече (21 срещу 24 км). А сред любителите вече има майстор на кроса, който трудно може да бъде победен. След Пелша (Фр.) – през 1967 г., Р. Влеминг (Бел.) – през 1968 г. и Дюклерк (Бел.) – през 1969 г. титлата бе спечелена два пъти подред от младия белгиец Робер Вермер.

– Не чувствувам никакви възможности да бъда силен шосеен колоездач – каза той преди една година. – Нямам никакви намерения да ставам професионалист. Кросът също иска специална и продължителна подготовка. Двете титли ме задължават много. . .

СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО в Чехословакия привлича през тази година около 100 състезатели от 14 страни – България, Белгия, Великобритания, Дания, Франция, Холандия, Италия, Люксембург, ГФР, Полша, Австрия, Испания, Швейцария и Чехословакия. Новите страни в сравнение с миналата година, когато участвуваха 48 аматьори и 19 професионалисти, са България и Полша.

Състезанието ще се състои в осем обиколки (22 940 м) по трасе, дълго 2820 м, което дава условия за оспорвана борба.

Цанко АЛЕКСАНДРОВ

Непобедима и легендарна –

ВСЯКА ГОДИНА ОКОЛО ПАМЕТНИКА НА СЪВЕТСКАТА АРМИЯ-ОСВОБОДИТЕЛКА В СОФИЯ СЕ СЪБИРАТ МНОГОБРОЙНИ УЧАСТНИЦИ В ТРАДИЦИОННАТА ЩАФЕТНА ОБИКОЛКА.

СПАСИТЕЛКА НА ЧОВЕШКОТО БЪДЕЩЕ

БОГОМИЛ НОНЕВ

Трудно бихме могли да си представим хода на човешката история, ако нямахме Великата октомврийска социалистическа революция, ако тя не бе създала Червената армия–победителка, тази, която разгроми контрареволюцията и интервенцията, покруси плановете на белите генерали и изпрати в архивите онази карта на Европа, която бе очертана в генералните щабове на големите империалистически държави. Сибир остана на Съветския съюз и житородна Украйна, и нефтът на Баку, и природните богатства, скрити в недрата на Урал.

Човешкото бъдеще и човешката надежда бяха спасени. Работническата класа от цял свят, тези, които воюваха за своето национално и социално освобождение, знаеха, че има една могъща и непобедима армия, която се превръща в оръдие на човешката история и в гаранция за неговото победоносно бъдеще.

Историята и исторически голямото, за което си припомняме, не се определя само от навършването на кръглите годишнини. В тези наши дни тътнежът от изстрелите на „Аврора", грохотът на битките при Царицин и Перекоп, маршът на Първа конна и героичният устрем на приморските партизани, тези събития, за които и днес пеем онези песни, в които има и тържество на волята, и победа на човешкия разум, придобиват още по–жив смисъл. Великата действуваща революция, чиято рожба бе Червената армия, и съдружието на социалистическите нации, които днес стоят на гребена на развитието, се изправят пред исторически факти, в светлината на които празнуването на годишнината от създаването на армията придобива особено значение. То пробужда у нас енергията на мисълта, тревогата на революционното съзнание, непреклонния стремеж да разчетем още по–ясно хода на историята.

Никой от нас не може и няма да избегне фактите. В нашия свят съществува империализъм. Той иска да властвува над народите, да експлоатира и гнети. Заради това бе създаден Третият райх, хитлеристката идеология и онази най–голяма и непозната дотогава военна машина, която прегази Европа и се насочи към миролюбивата съветска страна. И сега ние трябваше още веднъж да видим, че има една армия на света, която ако не съществуваше, щеше да възцари властта на желязната пета, ужасът на мракобесието, унищожението на човешката култура. Когато Съветската армия воюваше, тя бранеше не само Ленинград и Москва, полята на Украйна и лесовете на Сибир. При Волгоград и на Курската дъга тя спасяваше Европа и света.

Днес идеологията и действията на империализма приеха нов образ. Сега маршът под Бранденбургската врата отдавна е заглъхнал, но затова пък пламна война в Корея, после във Виетнам, събитията в Източен Пакистан, където от пепелището на разрушенията въпреки злата воля на империалистите възкръсна една нова държава – Бангладеш. Американският империализъм създава пактове и асоциации, като военните обединения миришат на икономическа хищност, а икономическите обединения миришат на пожарищата на войната.

Но ние, без да забравяме острието, което насочва към нас империализмът, знаем, че сме строители на един нов живот, който повече от половин век сплотява силите на народите, вдъхва увереност в мъдростта на човечеството, укрепва неговите надежди, че ще възтържествува правдата, свободата и щастието.

Ще дойде време, когато не ще има нужда и от армии, и от оръжие. Ние знаем, че ще бъде тъй в епохата на победилия комунизъм. Но и тогава ще се говори за онази армия на трудовия народ, която громеше царски и интервентски армии, на изток и на запад, танкови колони и самолетни ешелони, нашественици и разбойници, защото знаеше, че не само защищава своята социалистическа родина, но и че брани бъдещето и надеждите на човечеството за добър и справедлив живот. Затова тя винаги ще бъде жива и безсмъртна, извор на подвиг и пример за подражание.

РАЗГОВОР С НАЙ – МЛАДИЯ

Преди да разговарям с него, наблюдавах тренировката му заедно с другите богатири Бондарчук и Хмелевски. Отстрани ги напътствуваше прославеният Кривоносов. Тримата хвърляха чука с всичка сила в продължение на часове. Изброих опитите на Йосиф Гамски, който привличаше най–много любопитството ми, защото за първи път го виждах. Другите двама познавах още от Атина и Хелзинки. Точно осемдесет опита с чук, тежък 15 кг! Видя ми се множко, а той бе достатъчно бодър да играе след това четири гейма волейбол като първокласен състезател...

Съветският атлет забеляза предпочитанията ми към него и сам седна в микробуса до мене.

– Учуди ме вашето постижение в Киев на срещата с ГФР, когато победихте двамата европейски шампиони – Бондарчук и Байер. Използувам случая да ви поздравя и същевременно да ви попитам защо не участвувахте в Хелзинки?

– Гласуваха доверие на по-опитните Клим и Бондарчук и на гиганта Хмелевски. Все още в очите на някои съм неперспективен поради по-малкия ми ръст и тегло.

– Колко сте тежък и висок?

– Сто и три килограма, сто осемдесет и един сантиметър и половина.

– Половината е вече нещо...

– И на мене ми е смешно, но вижте Хмелевски. Той е висок 196 см и тежи 128 кг. Аз трябва да компенсирам природните физически качества със сила и техника.

– Кривоносов е доволен от вас и сигурно ще участвувате на олимпийски игри.

– Не забравяйте, че в Съветския съюз е трудно да попаднеш в сборния отбор. Нали поне пет-шест души еднакво претендират за Мюнхен, а само трима ще заминат? Но аз съм оптимист, защото смятам да се състезавам и в Монреал, и в Москва. През 1980 г. ще бъда една година по-млад, отколкото е сега Бондарчук...

– С какво постижение считате, че ще може да се спечели олимпийската титла?

– Може със 78 м, а може и с по-слаб резултат от моя рекорд. Борбата ще бъде преди всичко психологическа. Хелзинки доказа това.

– Кои са най-сериозните кандидати за златния медал?

– Преди всичко Бондарчук, а могат да спечелят първото място също Байер, световният рекордьор Шмидт, Клим, Хмелевски, Енчи, Таймер... Да, голям е броят на силните атлети...

– Вие сте най-млад от тях, а имате второ постижение в света, само 62 см по-малко от Шмидт, след като за една година направихте скок от седем метра!

Пожелаваме ви успех и... победа в Мюнхен!

– Благодаря! Поздравете Тодор Манолов. Познаваме се от Сочи. Хубав младеж...

Душко ВЕСЕЛИНОВ

БОГАТИ

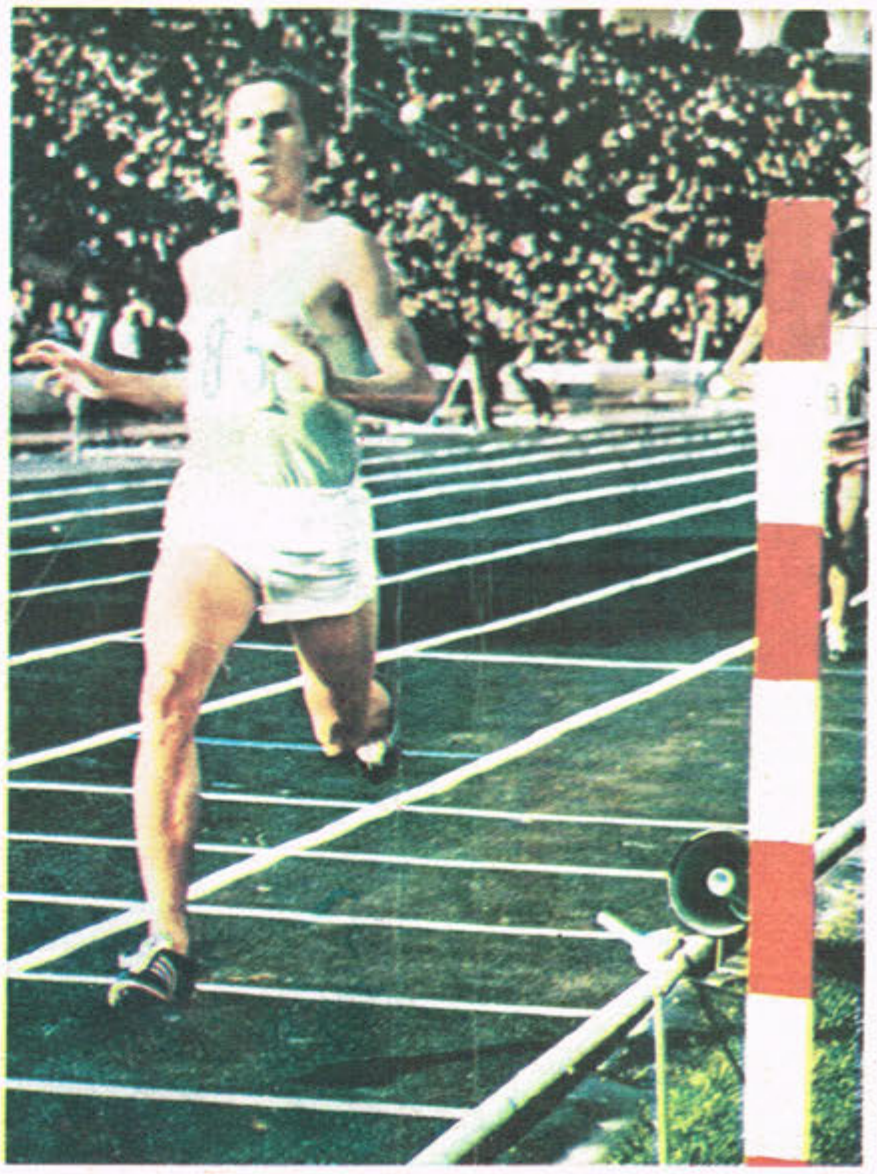

ВИКТОР КАПИТОНОВ, ОЛИМПИЙСКИ [illegible] ОТ РИМ, ПРЪВ ИЗВЕДЕ СЪВЕТСКОТО [illegible] ПО ШИРОКИЯ ДРУМ НА ГОЛЕМИТЕ ПОБЕ[illegible]

ПОУКА ОТ ВСЯКА СРЕЩА

Братските, дружески връзки [illegible] шите две страни, между нашите [illegible] мии намират непрекъсната, конк[illegible] възторжена изява и в многобро[illegible] макти между армейските спорт[illegible] СССР и България, във все по-т[illegible] сътрудничество между Спорт[illegible] тет при Министерството на от[illegible] на СССР и ЦСКА (Москва), от ед[illegible] на, и ЦСКА „Септемврийско з[illegible] друга. През последните години [illegible] ните приятелски срещи по футбо[illegible] на лед, баскетбол, спортна стре[illegible] тонка, лека атлетика, ски, свобод[illegible] сическа борба, вдигане на тежес[illegible] други спортове се утвърждават [illegible] прекрасна традиция. Само през [illegible] пийската 1972 година ще се със[illegible] междуклубни срещи, в 5 от които [illegible] кинствува съветският армейски к[illegible] ма това, че 65 процента от меж[illegible] ните спортни връзки на ЦСКА [illegible] знаме" се осъществяват със сро[illegible] ветски клуб, не е достатъчно ярк[illegible] на братско и плодотворно съ[illegible] чество? През изтеклата година [illegible] ЦСКА (Москва) и ЦСКА „Септ[illegible] бяха разменени и официални де[illegible] които обменихa опит по органи[illegible] на спортно-състезателната дей[illegible] пълни шепи черпят от богатия с[illegible] опит нашите треньори и при всяк[illegible] ване на видни съветски спорт[illegible] циалисти у нас, при всеки съвмес[illegible] гер-сбор. А най-реален израз на не[illegible] та дружба между братските ар[illegible] всички социалистически страни в [illegible] та на спорта са спартакиадите [illegible] пионатите на Спортния комитет [illegible] жеските армии (СКДА), в които [illegible] участвуват и нашите армейски от[illegible]

Съвсем неотдавна гости на свои[illegible] ги от ЦСКА (Москва) бяха бас[illegible] листите на ЦСКА „Септ. знаме". [illegible] носедмичния престой в съветската [illegible] лица нашият треньор Цветко Бар[illegible] донесе изящен сувенир от ковано ж[illegible] гравирани думи: „Който познава [illegible]

ЕВГЕНИЙ АРЖАНОВ – ЕВРОПЕЙСКИ РЕКОРДЬОР НА 800 М – ВЕЧЕ ДВЕ ГОДИНИ Е НЕИЗМЕНЕН ПОБЕДИТЕЛ ВЪВ ВСИЧКИ СЪСТЕЗАНИЯ, В КОИТО Е СТАРТИРАЛ.

рмия на мира

НА ВОЙНИШКИЯ СТРОЙ

Много са факторите, върху които се гради победната сила на Съветската армия. Не на последно място сред тях е физическата закалка. Още през далечните и тревожни години на гражданската война и интервенцията по лично указание на В. И. Ленин бяха създадени органите на Всевобуча – всеобщото военно обучение. Основна тяхна задача бе да подготвят бойни резерви за Червената армия, безстрашни и силни защитници на младата Съветска държава. На Всевобуча бе възложено и общото ръководство на физкултурното движение в страната. Така фактически бе сложено началото на организираните спортни занимания в СССР.

Силни духом и тялом, през годините на Великата отечествена война съветските воини-спортисти извършиха множество героични подвизи. Историята е запазила имената на Николай Корольов, Любов Кулакова, Борис Галушкин, Анатолий Капчински, Николай Копилов, Серафим и Георгий Знаменски и много, много други. Звучи невероятно, но мнозина от тях не прекъсваха тренировките си дори в най-тежките периоди от войната. На 23 септември 1942 г. лекоатлетът Феодосий Ванин, многократен шампион на страната, постигна резултат, по-добър от официалния световен рекорд в бягането на 20 километра. За „подсилване" преди старта дадоха на Ванин допълнителна порция каша и блокче трофеен шоколад. . .

Днес Съветската армия е по-силна отвсякога, въоръжена е с най-съвършена техника. Много по-високи са и изискванията към моралната и физическата закалка на нейните воини. За физическата подготовка на всеки войник се съди по неговата издръжливост, сила, бързина и ловкост, по умението му да преодолява специалната полоса с препятствия, да плува и да прилага при определени условия различните военни сръчности.

. . Преди близо две десетилетия по време на армейски лекоатлетически състезания от трибуните слезе един обикновен моряк и зае позиция на стартовата линия. Беше дошъл на стадиона да окуражава своите другари от частта, а стана така, че най-неочаквано трябваше да заеме мястото на един контузен състезател в бягането на 5000 метра. Изпратиха го на пистата, защото вярваха в него, знаеха на какво е способен. Така започна спортния си път Владимир Куц, чието име покъсно прогърми по всички краища на света

В Одеския военен окръг започна службата си и щангистът Леонид Жаботински. Когато влезе в казармата, той бе второразредник, за да се увенчае след това със серия световни рекорди и две олимпийски титли. В моя списък от знаменитости имат място десетки и стотици имена: гребецът Вячеслав Иванов, колоездачът Виктор Капитанов, фехтовачът Григорий Крис, лекоатлетът Пьотър Болотников. . . Днес техните наследници, които всички достатъчно добре познаваме, развиват още по-високо знамето на съветския спорт. На олимпийските игри в Мексико армейските спортисти от делегацията на СССР спечелиха 17 златни, 27 сребърни и 17 бронзови медала! А бъдещето ще им носи нови, по-големи победи!

ДРУЖЕСКИ РАЗГОВОР МЕЖДУ РЪКОВОДИТЕЛИ НА АРМЕЙСКИТЕ СПОРТНИ ОРГАНИЗАЦИИ ОТ СССР И БЪЛГАРИЯ.

познава цяла Русия." И после с възторг разказваше как домакините са направили всичко възможно българските баскетболисти действително да опознаят и обикнат града-герой. Но още по-ярки са впечатленията на Барчовски от отличния отбор на ЦСКА (Москва), чиито състезатели са четирикратни носители на купа та на европейските шампиони, многократни победители в първенството на СССР, основно ядро на националния отбор на Съветския съюз. Организационната структура на баскетбола в ЦСКА (Москва) и ведущата роля и място на треньора-специалист в нея Барчовски счита за основа на победите на играчите червени фланелки и за показателен пример, заслужаващ най-голямо внимание от наша страна.

„Дните, които прекарахме в Москва – казва Барчовски, – станаха за всички ни школа, в която ние, „знаещите", разбрахме колко много още трябва да се учим."

И нищо чудно, че отборът на московските армейци е сред най-силните в Европа, и в света...

Но нали контактите са за това – от всяка среща да се извлича поука. Особено от срещите с изпитаната съветска школа, донесла толкова слава на своята родина. Особено от срещите между стари спортни другари, когато учениците са изпълнени с амбицията да догонят своите учители, да бъдат техни достойни съперници на спортното поле.

МАРАТОНЪТ НА ЮРИЙ КУРИЛО

В началото на септември 1941 г. от Ленинград се изтегли последният ешелон. Градът бе опасан от пръстена на фашистката блокада. Настъпиха тежки дни. Тъкмо тогава една ударна група от балтийски моряци получи заповед да овладее остров Мантисари. Този остров, или по-скоро островче, може да се прекоси пешком за час и половина и заедно с много други като него се намира сред водите на Ладожкото езеро.

За ударната група бяха подбрани специални хора – доброволци, спортисти. Между тях имаше много студенти от института „Лесгафт", едва ли не всеки взвод можеше да се похвали със свой шампион или рекордьор на страната, участник във всесъюзни състезания или в сборния отбор на Ленинград.

В една тъмна, ветровита нощ катерите се насочиха към Мантисари. Приближиха се до острова пипнешком, на най-ниски обороти. Стремителен десант, кратък бой и съпротивата на врага бе сломена. На Мантисари се настани съветски гарнизон – 825 балтийски моряци. Те веднага пристъпиха към изпълнение на главната си задача. Сред горите по брега на езерото минаваше железопътна линия, по която се прехвърляха подкрепления за фашистките войски, обсадили Ленинград. Тая важна артерия на неприятеля трябваше да се пререже. Десантниците предприеха нов светкавичен рейд и вдигнаха във въздуха железопътната линия, спряха фашистките ешелони.

Радостта на моряците обаче не продължи дълго. Врагът започна да прехвърля сили към острова. От Мантисари се виждаше как на брега фашистите правят салове, подготвят лодки. Последва артилерийски удар, във въздуха кръжаха ята юнкерси.След няколкодневни упорити опити за десант хитлеристите най-после успяха да се закрепят на острова. Стовариха пехота, минохвъргачки. Моряците започнаха да се оттеглят към вътрешността на Мантисари. С бой предаваха всяка скала, всяка горичка. Но дойде ден, когато в ръцете на балтийците остана само едно малко заливче, заобиколено с гранитни блокове. Редиците им бяха оредели – наброяваха 518 души. И най-важно – боеприпасите се свършваха, а радиостанцията не работеше. . .

Сред десантниците имаше шампиони по плуване. Но трябваше да се стартира не на сто или на двеста метра. Разстоянието е десетки километри, и то не в басейн, а в ледената Ладога. . .

Шампионите първи предложиха услугите си. Но моряците, събрани на тоя своеобразен треньорски съвет, категорично възразиха: „Това не е спринт, ще загинете без никаква полза!" Тогава изведнъж напред излезе един млад моряк: „Момчета, аз съм маратонец!"

– Как се казваш? – попита командирът.

– Курило, Юрий Курило.

Той нямаше шампионски награди, не беше станал дори майстор на спорта. Но бе участвувал в маратонски плувания. На 22 юни трябваше да замине на юг със сборния отбор на Ленинград. Билетът му вече беше в джоба. А замина за фронта. И изобщо не мислеше, че отново ще му се наложи да плува. ..

В три часа през нощта десантниците отново се събраха на брега на заливчето. Курило се съблече и влезе във водата. След две-три минути вече почти не се различаваше сред вълните. Сега на острова останаха 517 души и животът на всеки един зависеше от Юрий Курило.

Отначало над главата му скъпернически блещукаха звездите, после плисна златото на изгрева. Над самотния плувец с крясък прелитаха чайки. Курило не знаеше колко време е на път. Плуваше без отдих – страхуваше се, че всяка пауза може да се окаже фатална. Имаше един ориентир – артилерийската канонада откъм южния бряг на езерото. Там бяха своите. . Вдишване, издишване, загребване, ново загребване. Всяка минута го приближаваше с няколко метра до целта. . .

Постепенно Курило започна да губи сили. От време на време дори изпадаше в безсъзнание, но продължаваше да работи с ръцете. А грохотът на канонадата все повече и повече се приближаваше. Слънцето бе точно в зенита си, когато на Курило се стори, че пред очите му се мяркат силуети на кораби. От канонерките, застанали на рейда, забелязаха човека във водата и изпратиха катер да го пресрещне. Измъкнаха полумъртвия плувец на палубата. Той не можеше да се държи на краката си, намери сили само да каже: „Мантисари".

Канонерките стигнаха до острова навреме и в движение откриха огън по неприятелските позиции, а Юрий Курило посочи заливчето, където се бяха укрепили моряците. Внезапната атака изненада фашистите. Под огневото прикритие съветският гарнизон се прехвърли на канонерките.

– 515, 516, 517 – на глас броеше боцманът, застанал на палубата. – Всички са на борда. Пълен напред!

Така завърши необикновеният маратон на Юрий Курило. По-късно приятелите му пресметнаха, че е преплувал около 30 километра и е бил в ледената вода 11 часа!

Сега героят от Мантисари живее и работи в Ленинград. Не е прекъснал и дружбата си със спорта – треньор е на сборния градски отбор по подводно плуване. Сред неговите възпитаници има 10 майстори на спорта и двама шампиони на страната.

Юрий КОРШАК

КЕЙНО (56) И ДЖИПЧО (55) НА ПРЕДОЛИМПИЙСКАТА СЕДМИЦА НА 1500 М. ЗАД ТЯХ СА БОКСБЕРЖЕ (ФР), ЕВРОПЕЙСКИЯТ ШАМПИОН АРЕЗЕ (ИТ) И НОРПОТ (ГФР). КЕЙНО ПОБЕДИ НА 1500 М, А ДЖИПЧО НА 5000 М И 3000 М С ПР.

НАЙ-ДОБРАТА СПРИНТЬОРКА НА АФРИКА – АЛИС АНУМ

АФРИКА ШЕСТ МЕСЕЦА ПРЕДИ МЮНХЕН

КРАТКА СТРАНИЦА ОТ ИСТОРИЯТА

Беше време, и то не много отдавна, когато големият спорт в Африка се покриваше с имена само на колонизаторите и най-вече на южноафриканските расисти, сега изключени от олимпийското движение. Отделни единици от Черна Африка участвуваха на олимпийски игри и други големи състезания като представители на метрополиите от Европа... Националното освобождение вдигна зелен семафор и за развитието на спорта. Все по-голям става броят на световноизвестните спортисти от младите африкански държави, мнозина от които ще оспорват олимпийските медали в Мюнхен...

Първия пробив направи етиопският маратонец Бекила Абебе през 1960 г. в Рим. На мястото, където 25 години преди това Мусолини повестви нашествието срещу беззащитна Абисиния, Бикила Абебе с боси крака тържествува пред триумфалната арка, спечелвайки първия златен олимпийски медал за Африка. През 1964 г. той триумфира и в Токио (единствен случай в историята на маратона). Успехите на африканските атлети се умножиха и със сребърния медал на Гамуди (Тунис) на 10 000 м и бронзовия на Кипругут (Кения) на 800 м, както и с шестото място на Коун (Бряг на слоновата кост) на 400 м, с четвъртото на Уест (Нигерия) на скок дължина и на Волде (Етиопия) на 10 000 м и на дебютанта Кейно (Кения) – пети на 5000 м...

„Африканският майфун" се развихри на игрите в Мексико. Той „отнесе" в Африка всички медали от 1500 м до маратона! Кейно победи на 1500 м, а на 5000 м – Гамуди, Кейно и Тему и на 10 000 м – Тему, Волде и Гамуди спечелиха всичките медали. На 3000 м с пр. кенийците Бивот и Кого заеха първите две места, на 800 м Кипругут спечели сребърен медал, също и кенийският квартет на 4х400 м с второ постижение в историята на атлетиката. Волде наследи Бекила Абебе на маратон...

Сега, шест месеца преди Мюнхен, африканските атлети отново напомнят за... Мексико!

УНИВЕРСАЛНИЯТ КЕЙНО

Гордостта на Африка мази година навършва 22 години, но още се чувствува свеж и силен, за да защити олимпийската си титла от Мексико. Отличният футболист, боксьор, плувец, waterполист и акробат на скокове във вода Кипчоге Кейно е несъмнено най-съвършеният атлет на „черна" Африка. Той бяга от 800 м до 10 километра с голям успех и няма да изненада, ако опита силите си и на маратона. Личните му постижения във всички бягания са удивителни: 800 м – 1.47,0; 1500 м – 3.34,9; 1 миля – 3.53,1; 3000 м – 7.39,6 (св. рек.); 5000 м – 13.24,2; 10 000 м – 28.06,4. Във всички без 800 м е между 10-те най-добри в света за всички времена! Надали обаче Кейно ще повтори авантюрата си от Мексико, когато участвува за седем дни в шест бягания (два пъти на 5000 м, три пъти на 1500 м и веднъж на 10 000 м.) Но сигурно в Мюнхен ще стартира поне в две дисциплини, вероятно 1500 м и 10000 м.

Кейно обаче не е единственото голямо име на Кения. По сила бихме поставили на второ място Джипчо – финалист на 1500 м в Мексико, посветил се напоследък на 3000 м с пр., като наследник на Бивот и Кого (последните двама още се състезават!). Дебютът му е изумителен. С примитивна техника, след като пада тежко на едно препятствие, той постигна в Мюнхен рекордния резултат – 8.29,6! След победата Джипчо заяви: „Ще бягам 3000 м с пр. за 8.10,0 минути..." Бегачи като Томас Сези и Роберт Оуко на 800 м, Тему на 10 000 м и вероятно на маратон, спринтьорите Асати (45,0) Юлиус Санг, които се преориентира също на 400 м, и още много таланти, които се готвят във високопланинските гори на Кения, могат да спечелят нови олимпийски отличия. . .

„НЕИЗВЕСТНИЯТ" АКИ-БУА

Той наистина бе неизвестен, когато се яви за първи път на пистата преди две години на игрите на Британската общност. Младият хърделист от Уганда се класира на 400 м с пр. четвърти с 51,1 сек., след своите събратя от Кения Коскей и Йего – с 50,1. Миналата година бе поканен на срещата САЩ – СССР в Бъркли и на неудобната писта от сгур (!) победи всички с 50,1 сек. По-късно на първата среща Африка – Америка на битумната писта в Дурхам (Северна Каролина) Аки-Буа отново победи американците с великолепното рекордно постижение 49,0 сек. – шести резултат в историята на атлетиката! Този 22-годишен атлет притежава изключителен усет към хърделите, като се има предвид, че най-доброто му постижение на 400 м гладко бягане е 48,0 сек. Много гъвкав, той играе добре баскетбол, футбол и същевременно е отличен джудист. Сега неговото име фигурира редом с тези на Ман (САЩ) и Нале (Фр) като претендент за олимпийската титла в Мюнхен.

НАСЛЕДНИЦИТЕ НА БИКИЛА АБЕБЕ

Наред с Кения, Нигерия, Гана, Уганда сред най-добрите в Африка са несъмнено етиопците, особено в бяганията на дълги разстояния (етиопците имаха финалист в Мексико и на 400 м – Бецабех – шести с 45,4). Най-големи надежди се възлагат на маратона, но представлява трудност да се определят трима представители между Волде, Лингиса, Гурме, Фитинса, Гатчо, Йетнебек... Финландецът Никанен, който доскоро бе треньор в Етиопия, счита, че не само Волде, но всеки от изброените и най-вече Фитинса са способни да наследят Бикила Абебе. Но не са малки надеждите и в бяганията на 5000 м и 10 хил. м. Едно неизвестно име – Ефтер – се поставя вече редом до Кейно, Джипчо и Аки-Буа. На срещата Африка – Америка той на два пъти предизвика сензация. На 5000 м Ефтер се откъсва от рекордьора на САЩ Префонтен, но се заблуждава и финишира една обиколка преди финала, след което се отказва... На следващия ден, вече добил опит, следи по петите Шортър и го побеждава на финалния спринт сред френетичните аплодисменти на 35-хилядната публика.

НЕ СА ЗА ПОДЦЕНЯВАНЕ И ЖЕНИТЕ

След все по-голямото настъпление на африканските атлети през последните една-две години се появиха на световната писта и жените. Две атлетки се открояват над останалите и се сочат като сериозни претендентки за олимпийски медали. Дребничката секретарка от Акра Алис Анум (22-годишна, висока 163 см и тежка 44 кг) вече спечели няколко големи победи на 100 и 200 м (на игрите на Британската общност през 1970 г. е втора след австралийката Бойл). Нейните рекордни постижения през миналата година – съответно 11,1 и 23,0 сек. – дават основание на специалистите да считат, че „черната перла на Гана все още не е казала последната си дума". Второто голямо име е 19-годишната Юдит Ауа от Уганда, която напомня с бягането си на световната рекордьорка на 400 м Марлин Ньофвил от Ямайка. Напоследък големи надежди се възлагат и на кенийката Шероно Майо, която на 15-годишна възраст пробяга 1500 м за 4.24,0 минути, и на нейната връстничка Мусани от Гана, която постигна на 400 м 55,0 сек.

И така шест месеца преди Мюнхен може със сигурност да се каже, че на XX олимпийски игри ще се говори отново с уважение за „перлите от Африка"...

НАД ПРЕПЯТСТВИЕТО АКИ-БУА

РЕКОРДИ НА АФРИКА ОТ СВЕТОВНА КЛАСА

МЪЖЕ

100 м	10.0	Жан-Луи Равеломанцоа (Мадагаскар)
200 м	20.3	Юлиус Санг (Кения)
	20,3	Джордж Даниелс (Гана)
400 м	45,0	Амаду Гаку (Сенегал)
800 м	1.44,5	Уилсон Кипругет (Кения)
1500 м	3.34,9	Кипчоге Кейно (Кения)
5000 м	13.24,2	Кипчоге Кейно (Кения)
10000 м	28.06,4	Кипчоге Кейно (Кения)
110 м пр.	13,8	Абоаг Кол (Нигерия)
400 м пр.	49,0	Джон Аки-Буа (Уганда)
3000 м пр.	8.29,6	Бен Джипчо (Кения)
Ск. вис.	217	Мохамат Идрис (Чад)
Ск. дълж.	820	Йошуа Обусу (Гана)
Тр. скок	16,73	Монсур Дша (Сенегал)
Гюлле	20,19	Нагуи Асад (Египет)
4х100 м	39,4	Нигерия
4х400 м	2.59,6	Кения
Маратон	2.12.11,2	Бикила Абебе (Етиопия)

ЖЕНИ

100 м	11,1	Алис Анум (Гана)
200 м	23,0	Алис Анум (Гана)
400 м	52,8	Юдит Ауа (Уганда)
Ск. дълж.	645	Виолет Одогву (Нигерия)
4х100 м	45,2	Нигерия

ЕТИОПЕЦЪТ ЕФТЕР ПОБЕЖДАВА ШОРТЪР (САЩ) НА 10 000 М НА СРЕЩАТА АФРИКА – АМЕРИКА.

ПАНОРАМА

Първият световен рекорд по лека атлетика за 1972 г. бе подобрен от наследниците на Питър Снел. На състезания в Окланд (Нова Зеландия) четирима кандидати за олимпийските игри пробягаха щафетното разстояние 4 х 1 миля за 16.02,8 мин. (досегашният световен рекорд на САЩ бе 16.09,0 от 1962 г.). Постиженията на новозеландските атлети по реда на постовете са: Кевин Рос – 4.01,0, Тони Полхил – 4.02,0, Ричард Тайлър – 4.01,0 и Дик Кокс – 3.58,0. Една миля има дължина 1609 метра.

●

Люсиен Мишле, баскетболист от белгийския клуб „Стандарт" (Лиеж), чието име е съвсем неизвестно на любителите на моя спорт, неотдавна не се яви в състава на своя отбор за поредния шампионатен мач и това се превърна в едно изключително събитие. Работата е там, че Мишле не бе отсъствувал от баскетболната площадка в продължение на цели 10 години и имаше в актива си 249 последователни мача със „Стандарт", което представлява белгийски, а може би и европейски рекорд.

●

Ню Йорк рискува в най-скоро време да бъде лишен от възможността да наблюдава големи състезания по своите спортни съоръжения. Причината е във високите данъчни такси, които финансовите органи на щата събират от организаторите и участниците професионалисти. Както е известно, след миналогодишния мач за световната титла по бокс в тежка категория между Касиус Клей и Джо Фрейзър бяха събрани данъци в размер на близо 700 хиляди долара. Последният най-фрапиращ случай бе с професионалните бейзболисти от Балтимор, които играха няколко шампионатни мача в Ню Йорк. Щатските финансови органи поискаха те да платят процент от. . . общия си годишен приход. Напоследък се надигат гласове този фарс да бъде спрян, но всичко зависи от губернатора на щата, а той се казва Нелсън Рокфелер и обича да трупа пари дори тогава, когато не влизат направо в неговия джоб. . .

●

След едногодишно отсъствие от пистата поради травма европейският шампион на 5000 м в Атина и победител над Кейно в игрите на Британската общност през 1970 г. Ян Стюърт (Англия) отново участвува в състезания, и то с голям успех. След като спечели редица международни кросове, напоследък той се състезава и в зала – готви се за предстоящия европейски шампионат в Гренобъл. Неотдавна в Лондон Стюърт победи съекипника си Бетфорд на 3000 м с отличното време 7.50,0 – втори резултат в историята на леката атлетика. Бетфорд постигна 7.53,4.

●

Известната в близкото минало холандска фигуристка Сюзе Дийкстра, носителка на 5 европейски, 3 световни и 1 олимпийска титла, навърши 30-годишна възраст и се омъжи. Така американското ревю „Холидей он айс" загуби най-голямата си звезда. Дийкстра обаче няма да се раздели с кънките – ще работи като треньорка в белгийския град Брюж, където ще живее занапред.

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПОБЕДАТА ИДВА ОТ НАПАДАТЕЛИТЕ

Специално за „СТАРТ“ от АПН

Има три обективни причини, поради които съветските любители на футбола очакват с известно безпокойство първия четвъртфинален мач за европейско първенство между представителните отбори на СССР и Югославия, уговорен за 30 април в Белград. Първо, пролетта не е най-добрият сезон за съветските футболисти, тогава те още не са навлезли в истинска бойна форма, както е през юли или август. Второ, въпреки успешното представяне на сборния отбор през миналата година (11 мача, 6 победи и 5 равни резултата при голова разлика 18:4) мнозина съветски треньори смятат, че играта на нападателите не е била напълно задоволителна. В решителните квалификационни мачове за европейско първенство със Сев. Ирландия и Испания отборът не успя да вземе инициативата в свои ръце, залагаше предимно на отбраната, а това винаги предизвиква разочарование. И трето, съвсем скоро, по средата на януари, бе подменено ръководството на сборния отбор, включително и старши треньорът, което има доста голямо значение.

Защо така неочаквано бяха сменени треньорите на съветския сборен отбор?

По-рано Валентин Николаев беше едновременно селекционер на сборния отбор и старши треньор на ЦСКА – шампиона на страната за 1970 г., който се представи много неуспешно през миналия сезон. Работата на два фронта се оказа твърде сложна и Николаев предпочете да се откаже от ръководството на сборния отбор. „Уморен съм както никога досега – заяви той пред журналистите. – Затова, макар и не без съжаление, реших да се разделя със сборния отбор, за да съсредоточа всичките си усилия върху работата в клуба.“

Когато заемаше поста си, новият старши треньор Александър Пономарьов, който по-рано подготвяше олимпийския отбор на СССР, сподели: „Смятам, че съветските футболисти изнесоха успешно борбата за влизане в четвъртфинала на европейското първенство, макар че не винаги показваха съдържателна игра в нападение. Предстои ми да направя някои корекции в стила на ансамбъла, особено при атакуващите действия, но смятам да запазя скелета на миналогодишния отбор.“

Пономарьов е още в самото начало на новата си работа и затова предпочита да не говори за конкретните преустройства в ансамбъла, които има предвид. И за самия него не всичко е напълно ясно. Намерението му е да провери в приятелските мачове по-голямата част от играчите, участвували през миналия сезон в първия сборен отбор и в олимпийския състав, които сега са слети в едно.

Лесно е да разберем Пономарьов. Цял сезон той подготвяше олимпийците за игрите в Мюнхен, осигури участието на отбора си във финалния турнир и има основания да разчита на майсторството на младите футболисти. Сред тях треньорът неведнъж бе изтъквал вратаря Владимир Пилгуй (Динамо М), защитниците Виктор Матвиенко (Динамо Кв) и Борис Серостанов (СКА Ростов), полузащитниците Аркадий Андриасян и Сергей Бондаренко (Арарат), нападателите Борис Копейкин (ЦСКА), Оганес Заназанян (Арарат) и Богдан Грешчак (Карпати). С изключение на 27-годишния Грешчак останалите са на по 23–25 години – възраст, когато най-ярко се проявява футболният талант, когато от тях може да се очаква дръзка, но вече солидна, опитна игра.

Пилгуй стана широко известен веднага след като се появи на вратата на „Динамо“. Той замести знаменития Лев Яшин и това говореше достатъчно красноречиво. Сега, вече добил опит, Пилгуй започна да играе по-спокойно, по-уверено и оправда надеждите, които му се възлагаха през 1970 г.

Матвиенко и Серостанов са защитници от нов тип, подвижни, бързи, активно помагат на нападателите и умеят да водят позиционна борба. Полузащитниците Андриасян и Бондаренко, както и нападателят Заназанян, който обикновено действува във втория ешелон на атаката, се отличават с високо техническо майсторство, добре виждат партньорите си, умеят да си служат с дрибъла и с паса. При това Бондаренко е активен, неуморим и притежава силен удар.

ВЛАДИМИР ПИЛГУЙ – ЕДИН ОТ КАНДИДАТИТЕ ЗА СБОРНИЯ ОТБОР НА СССР – ВОДИ ПРЕДСЕЗОННАТА СИ ПОДГОТОВКА В БЪЛГАРИЯ СЪС СВОЯ КЛУБ „ДИНАМО“ (МОСКВА).

Копейкин е типичен „маран“ – неочаквано се врязва напред и стреля, маневрира на широк фронт. Грешчак предпочита дългия спринтов обход по фланга. Той е бърз, издръжлив и създава доста грижи на защитниците.

Но както каза Пономарьов, новият отбор ще се изгражда върху основата на миналогодишния състав на първия сборен отбор. А това значи, че играчите от бившия олимпийски тим засега са само кандидати заония места в първата сборна единадесеторка, които могат да се окажат вакантни. На младите футболисти тепърва предстои да докажат, че са способни да усилят националния отбор.

През миналия сезон основни играчи в първия състав бяха вратарят Рудаков, защитниците Шестерньов, Дзодзуашвили и Хурцилава, полузащитниците Колотов и Федотов, нападателите Бишовец и Шевченко. Участвуваха още опитните защитници Каплични, Истомин и Зиков, полузащитникът Конков от „Шахтьор“ (Донецк), нападателят Еврюжихин и младият му перспективен колега Ищоян от „Арарат“. Както се вижда, кръгът от кандидати за сборния отбор е твърде широк и това усложнява задачата на Пономарьов, който за късо време трябва да направи окончателния си избор, а после да шлифова отделните звена. Тая работа започна с краткия тренировъчен лагер в Югославия и контролните игри в Холандия и Белгия. От избраните футболисти засега извън строя е само капитанът на отбора Шестерньов, който тая зима бе подложен на операция в коляното и тепърва ще започне тренировките си. Очаква се да бъде напълно здрав чак за втория четвъртфинален мач с Югославия на 13 май в Москва. А дотогава програмата на сборния отбор предвижда следните двубои на най-високо равнище: на 29 март България – СССР, на 19 април СССР – Перу, на 30 април Югославия – СССР за европейско първенство.

Владимир КИРИЛЮК

С НЯКОЛКО ДУМИ

В Кордова по време на мача между нискоразредните испански клубове „Спортиво рурал“ и „Белграно“ стана трагичен инцидент, при който загуби живота си един от страничните съдии. Когато арбитърът Оскар Фраго посочи пътя към съблекалните на играч от „Спортиво рурал“, съотборниците му се нахвърлиха да искат обяснение с... юмруци. Страничният съдия Аугустин Басо се притече на помощ на арбитъра и на свой ред стана прицел за ритниците и юмручните удари на побеснелите футболисти. Въпреки оказаната му медицинска помощ Басо почина само след няколко минути от получените тежки контузии. Всички играчи на „Спортиво рурал“ са арестувани и се води следствие.

•

Белгийската професионална лига на едно от последните си заседания се запозна с резултатите от анкетата, извършена неотдавна в ГФР, според която най-подходящата възраст за начално обучение по футбол е 7–8 години. Понастоящем в Белгия в клубовете се приемат само момчета, навършили 10-годишна възраст. Отправена е препоръка към клубните ръководства за в бъдеще да започват работа с малките кандидати от 8-годишна възраст, но да не ги включват веднага в състезателна дейност. Някои от делегатите предложиха да се положат усилия футболът да намери място и в спортните занимания в училищата, където по начало се подценява.

•

Федерацията на Австралия се обърна с молба да бъде приета за член на Азиатската футболна конфедерация и занапред националният отбор да участвува в състава на някоя от азиатските групи в квалификациите за световно първенство и олимпийския турнир. Предложението на австралийците обаче не се приема благосклонно от редица национални федерации в Азия, чиито ръководители смятат, че по такъв начин има опасност Австралия да наложи продължително господство и да „отнеме“ едно от местата, определени за азиатския континент във финалните турнири на големите състезания. Независимо от всичко австралийският национален отбор ще предприеме голямо турне в Азия през октомври тая година.

КЪДЕ ЩЕ СЕ ИГРАЕ?

Напрегнатото политическо положение в Северна Ирландия слага своя отпечатък върху всички сфери на живота в тая страна. Огромни са пораженията, нанесени и на спорта. Първенството по футбол следва своя ход, но мачовете обикновено се играят пред празни трибуни, както е и на снимката вдясно – момент от двубоя „Гленторан“ – „Бангор“. Зрителите не се страхуват от това, какво може да им се случи по време на мача, а от самото идване и връщане от стадиона. Страх ги е да напускат домовете си...

За разлика от вътрешното първенство обаче все още не може да става и дума за организиране на международни срещи в Сев. Ирландия. Неотдавна Шотландската футболна федерация съобщи на североирландските ръководители, че националният отбор на Шотландия няма да пристигне в Белфаст за предварително уговорения международен мач през месец май. Североирландският тим е изправен пред необходимостта да играе всичките си квалификационни мачове за световно първенство на чужд терен, както става ясно от един неотдавнашен доклад на Хари Кевън – генерален секретар на Североирландската футболна федерация и подпредседател на ФИФА. Това е въпрос, чието предстоящо решаване е от голяма важност не само за Сев. Ирландия, но и за нейните противнички в квалификационната група – България, Португалия и Кипър.

В ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ КОМИТЕТ НА ФИФА

За заседанието си в Бейрут Изпълнителният комитет на ФИФА прие кандидатурата на Колумбия да организира финалния кръг за световно първенство през 1986 г. Специална комисия ще посети тая страна, за да се запознае със стадионите и възможностите за настаняване на участвуващите отбори. Окончателното решение ще бъде взето след световното първенство през 1974 г.

Решено бе да се поискат обяснения от Танзания, чийто национален отбор в края на миналата година игра приятелски мач с Китай. От 1958 г. Китай не е член на ФИФА и според устава на Международната футболна федерация останалите страни-членки нямат право да играят мачове с китайски футболисти. Дисциплинарни мерки спрямо Танзания ще бъдат взети едва след проучване на исканите обяснения.

Състояха се заседания и на петте постоянни комисии към ФИФА. Аматьорската комисия се занима с организацията на олимпийския турнир, дисциплинарната комисия разгледа неспортсменските постъпки на мароканските футболисти по време на турнира от миналогодишните Средиземноморски игри в Измир, а организационният комитет на световното първенство изслуша доклад от аржентинския делегат за подготовката на финалния кръг през 1978 г., който ще бъде в Аржентина.

Следващото заседание на Изпълнителния комитет на ФИФА ще се състои през август в Париж.

Ф. ВАЛКАРЕЛЖИ:

ЛИПСВАТ НИ МЛАДИ...

Под ръководството на треньора Феручо Валкареджи италианският национален отбор е играл вече 35 мача, в които има 20 победи и само 3 загуби (едната от България в миналия турнир за европейско първенство). „Адзурите“ станаха шампиони на континента за 1968 г., бяха финалисти на световното първенство в Мексико и сега продължават борбата в четвъртфиналите за европейската титла. Какви са възможностите им за нов успех? Ето как отговаря на тоя въпрос самият Валкареджи:

„Идеалният ми отбор би трябвало да изглежда така: Дзоф – Бурнич, Чера, Бертини, Факети – Де Систи, Мацола, Ривера – Доменгини, Бонинсеня, Рива. Най-млад е Рива – 27-годишен. Когато бях възпрепятствуван да включа в отбора Доменгини, загубихме с 1:2 от Испания. След това, когато реших да изпробвам Роверси, Бонети, Сала и Сантарини, трябваше да се задоволим с 2:2 срещу Австрия в Рим... Големият проблем е липсата на млади талантливи играчи, може би като изключим само Бетега и братаря Бордон. Смятам, че моите „ветерани“ (средната възраст на основния състав е 29 години) са способни да запазят европейската титла, но трябва да мислим за следващото световно първенство. Тогава какво: да правим ли експерименти или не?...“

НЕ ДОСТИГА ЗРЕЛОСТ

Опитайте се да „обвините" баскетболистките на пловдивската „Марица" в липса на опит, на рутина – ще спорят, даже ще се разсърдят – момичетата и треньорът им. Ще доказват и ще разказват за срещи и турнири, за победи и поражения – наглед предостатъчно, за да се считат за зрял отбор. И все пак недостатъчно... Защото сигурно е права капитанката на бившия „супертим" на „Славия" Дора Василева, като твърди, че мачовете в турнира за купата на европейските шампионки по баскетбол имат свой аромат и свои изисквания – твърде различни от всички други срещи. И че без опит и закалка в тях лесно могат да те „излъжат", а ти трудно ще надхитриш другите. Да, рутината в такъв турнир, където са събрани все шампиони и където (особено в етапите, измервани с по-малки дроби) спортно-техническите стойности са почти равни, е неоценимо качество. Но тя идва с годините и просто няма как да я търсим у „Марица" – дебютант в борбата за купата на шампионките, подарена от в. „Народен спорт". А тъкмо зрелост не достигна на пловдивчанки, за да прекрачат в полуфиналите...

Спря ги „Спарта" (Прага) – най-старото чехословашко физкултурно дружество, чийто женски баскетболен отбор 12 пъти е шампион на страната, в шестте си участия в шампионския турнир е 4 пъти финалист и никога не е елиминиран преди полуфинала. Спряха ги баскетболистки, наследници на славни традиции (само една състезателка от сегашния състав не е възпитаничка на прочутата „спартанска" школа, дала осем пъти девическите шампионки на Чехословакия), ръководени от опитен треньор като проф. Збинек Кубин, 5 пъти шампион със „Спарта". И тъкмо тук може да се намери обяснението на онова, което се случи на 10 т. м. в Прага. Да се обясни необяснимото – как пред малобройна и „кротка" публика в пражката зала „Спарта", при съдийство със съвсем нормална настройка на свирките, след благоприятен резултат на полувремето за 20 минути „Марица" допусна катастрофа – 39:68 (26:30), – при която тъкмо мези, на които най-много се разчита – П. Стоянова, Ел. Петрова, В. Тодорова, – са били бледи сенки. И как една седмица по-късно в Пловдив не можа да се случи същото със „Спарта"...

– Момичета, умреме, но бийте! – като със заклинание изпратиха резервните състезателки основния състав на терена. „Умреме, но бийте!" искаше от любимките си и 3-хилядната публика. И момичетата бяха готови (и показаха, че са готови) да „умрат". Но не беше нужно да умират – просто трябваше да внимават с пасовете в началото, за да не хвърлят четири пъти топката в аут и да догонват разликата в резултата...

– Бихме ги, да знаеш! – възкликна при 59:38 за „Марица" треньорът Тенчо Начев, когато до края оставаха 10 минути. А един тайм-аут за „отрезвяване" от преждевременната радост изглеждаше поточната реакция. С три контраатаки за 30 секунди „Спарта" възстанови чувството за реализъм и за... безнадеждност...

И с 81:57, с 5 точки повече от двата мача, „Спарта" отиде на полуфинала. За нас останаха обясненията, очакванията за нещо повече и надеждата, че „всяка бука е за наука".

Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Янко ГЪРОВ

ВЪПРЕКИ ОТЧАЯНИТЕ УСИЛИЯ НА ПЛОВДИВСКАТА КАПИТАНКА ЕЛЕНА ПЕТРОВА ТОПКАТА Е В АУТ... НЯКОЛКО ТАКИВА НЕРВНИ И НЕРАЗЧЕТЕНИ ПАСОВЕ В НАЧАЛОТО НЕ ПОЗВОЛИХА НА „МАРИЦА" ДА ВЗЕМЕ ДОБЪР СТАРТ.

ПЕНКА СТОЯНОВА (С ТОПКАТА) В РЕВАНША НАДИГРА НАПЪЛНО 194-САНТИМЕТРОВАТА ХАНА ЯРОШОВА, НО ТОВА НЕ БЕШЕ ДОСТАТЪЧНО ЗА КРАЙНАТА ПОБЕДА НА ОТБОРА Й.

САМО «ЛОКОМОТИВ» НА НОВА ОРБИТА

Завършиха четвъртфиналните двубои в четирите европейски баскетболни клубни турнира. От нашите участници (бяхме представени в началните етапи на всички турнири) само „Локомотив" (СФ) си проправи път в полуфиналната орбита на борбата за купата на носителките на национални купи. Така или иначе, останаха 16 отбора, които ще оспорват и занапред четирите авторитетни клубни трофея. Ето полуфиналните двойки и бъдещата им програма:

купа на шампионките: на 6 и 13 март – „Даугава" (Рига)–ГЕАС (Сесто сан Джовани, Им), „Спарта" (Прага) – „Клермон ЮС (Клермон Феран,Фр); очакван финал – на 3 и 10 април – „Даугава" – „Клермон" ЮС; вероятен победител – дванадесета титла за „Даугава";

купа на шампионите: на 2 и 9 март – „Инис" (Варезе, Им) – „Панатинайкос" (Атина), „Реал" (Мадрид) – „Югопластика" (Сплит); очакван финал – на 23 март в Тел Авив – „Инис" – „ Югопластика"; вероятен победител – „Инис" (шампион на шампионите през 1970 г);

купа на купите – жени: „Спартак" (Ленинград) – „Ла герб" (Монсо льо Мин, Фр), „ЛОКОМОТИВ"(СФ) – „Вождовац" (Белград); очакван финал – „Спартак" – „Локомотив"; вероятен победител – „Спартак" вече доказа превъзходството си над „Локомотив", ще го докаже (ако се наложи) и над „Вождовац".

купа на купите – мъже: „Фидес Партенон" (Неапол) – „Симентал" (Милано), „Ювентуд" (Бадалона, Исп) – „Червена звезда" (Белград); очакван финал – „Симентал" (след голяма борба срещу сънародниците си от Юга, която може да не завърши в негова полза) – „Червена звезда"; вероятен победител – купата ще остане италиански патент (досега 3 победи в 5 турнира).

44 мъжки и 30 женски отбора от 25 страни стартираха на 4 ноември м. г. в поредното издание на турнирите. До полуфиналите достигнаха представители на 8 държави: 4 – от Италия, 3 – от Югославия, по 2 – от СССР, Испания и Франция, по 1 – от България, Чехословакия и Гърция. Нито една страна не успя да постигне „сто процента" – това може да се каже донякъде за СССР, който не участвува в мъжките турнири. Два от четирите италиански отбора пък („Симентал" и „Фидес Партенон") се състезават в един и същи турнир – „Симентал" по право като носител на купата. И може да се счита, че въпреки неизбежните за състезания от подобен род изненади съставът на полуфиналистите сравнително точно отразява състоянието на европейския клубен баскетбол в момента.

ДА СЕ ТРЪГВА ЗА ПОБЕДА

От Испания се завърна с купата на Берцелона нашата гимнастичка Евдокия Пандезова, състезателка, известна със своето трудолюбие и постоянство. Една от най-добрите, но не най-добрата. Втора, трета, но не първа. Какво ѝ е пречело досега?

– Мисля, че едно от най-важните неща, което ми липсва, е самочувствието. И сега, в тазиборба за купата на Барцелона, играх както обикновено – с желание да се представя добре, да направя всичко, каквото мога. Без амбиции за класирането. Цялото внимание беше насочено към холандската състезателка Анс Гервен с треньори от Унгария и Румъния (бившия треньор на Чеампела). На тренировките Гервен привличаше вниманието, като повтаряше ефектните елементи от упражненията си. И аз като всички мислех, че тя ще бъде победителката. Едва ли някой е бил по-изненадан от мене при спечелването на тази купа.

Мисля, че освен радостта, която ми донесе, това беше и един много добър урок за мене. Разбрах, че е вредно прекаленото самочувствие. Гервен загуби от това, че беше станала предварително център на този турнир, в който участвуваха представителки на седем страни. Аз пък съм губела, защото съм се свивала. Едва когато я видях, че сбърка, се породи желанието да я бия. Сега зная, че на състезание трябва да се тръгва за победа. Разбира се, разумно, като се отчитат реалните възможности, но с повече стръв. Може би тъкмо затова вече се появи и по-голяма амбиция и в тренировките ми. Сега искам да направя превъртане на гредата, та да имам оправдание, като казвам, че гредата е любимият ми уред. Трябва да стане и силен...

Снимка: Йордан СКРИНСКИ

СРЕД «ЗВЕЗДИТЕ НА ЕВРОПА»

Международната аматьорска баскетболна федерация (ФИБА), основана на 18 юни 1932 г. в Женева (сред страните-учредителки е и България), ще ознаменува своята 40-годишнина през юни т.г. с четири мача между сборния отбор на нашия континент (който ще играе под името „Звездите на Европа") и националния отбор на САЩ. Селекционерът на европейския отбор Борислав Станкович (Юг) е спрял вниманието си на 15 състезатели: 3 – от СССР, по 2 – от България, Югославия, Полша и Италия, по 1 – от Чехословакия, Франция, Испания и ГФР. Сред кандидатите са и:

АТАНАС ГОЛОМЕЕВ (АКАДЕМИК – СФ) – 25 г., 202 см, 102 участия в националния отбор, майстор на спорта, четирикратен републикански шампион: 1965 г. – с ЦСКА, 1969, 1970, 1971 г. – с „Академик" (*на снимката вляво*); ГЕОРГИ ХРИСТОВ (БАЛКАН – БОТГР) – 26 г., 185 см, 78 участия в националния отбор, майстор на спорта, носител на купата на НРБ: 1970 г. – с „Балкан" (*на снимката вдясно*).

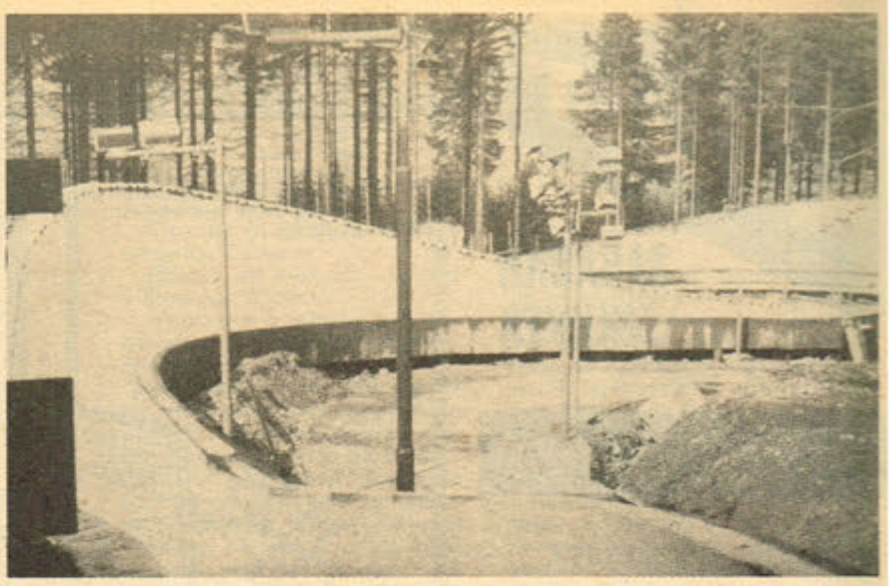
СПОРТНИЯТ ОБЕРХОФ

Оберхоф, известният зимен спортен курорт на ГДР, се намира само на 25 км от аутобана Ерфурт – Айзенах. Разположен е на 850 метра надморска височина върху склоновете на красив планински гребен сред тюрингските гори. Ония, които не са идвали скоро в Оберхоф, сега едва ли ще го познаят. Израснали са нови жилищни комплекси, ресторанти, спортни съоръжения, паркове. .. Още отдалече ви посреща хотел „Панорама", чиято своеобразна архитектура наподобява ски-шанца. Строителните кранове са нещо обикновено за местния пейзаж. . .

Когато местата за почиващи и за гости от всички краища на страната и чужбина се попълнят, в Оберхоф местните жители стават малцинство. Защото освен международния хотел „Панорама" тук има още 26 малки и големи домове за отдих на трудещите се. През 1947 г. „пришълците" са били 16 хиляди, десет години по-късно – 46 хиляди, а през 1971 г. – 66 хиляди. Но при хубаво време не ги търсете в селището – излезли са навън, сред природата, примамени от красотата на излетите в тюрингските гори, от разнообразните маршрути по планинския хребет и от известния Ренщайг, разположен на повече от 800 метра надморска височина. Някога през Ренщайг е минавал най-късият търговски път от Франкен за Тюрингия. Търговците се отбивали в старинния хан „Оберен хоф" и плащали митнически такси. На този хан, споменаван в летописите още от 1470 г., дължи името си и Оберхоф.

В местния музей на ските научаваме, че към 1665 г. селището е имало само 50 жители. Сто и петдесет години по-късно техният брой се удвоява, а днес е 2500. Почти една четвърт от тях работят в новия комплекс „Панорама", открит през 1969 г. Огромният хотел има капацитет 900 легла и 1105 места за хранене. Той предлага на гостите плувен басейн, гимнастическа зала, игрища за волейбол и мини-голф, сауна, кегелбан. Тук девизът е: „Нито ден от почивката без спортуване!" И това не е само празен лозунг. Оберхоф разполага с 3 обществени служби, които дават под наем различни спортни пособия. В тях има 800 чифта ски, 50 чифта кънки с обуща, 150 шейни и други по-дребни уреди. В близката гора е построен плувен басейн, съвсем наблизо е грейнал ледът на изкуствената пързалка. Има къде да играят приятелите на волейбола и мениса.

В Оберхоф – Канцлерсгрунд се намира най-голямата шанца в ГДР, открита през 1963 г. Тя позволява дължина на скоковете около 100 метра. Скачачите разполагат с още три по-малки шанци с капацитет 80, 60 и 30 метра. Четири ски-влека предоставят на алпийците идеални условия за тренировки и любителско пързаляне.

ВИРАЖИТЕ НА ЛЕДЕНИЯ УЛЕЙ ЗА СПУСКАНЕ С ШЕЙНИ.

ДОЛУ – ОБЩ ИЗГЛЕД НА КОМПЛЕКСА „ПАНОРАМА".

От 1965 г. насам всеки две години в Оберхоф се организират международни ски-състезания. През 1967 г. Герхард Гример, най-популярният спортист от Оберхоф, отпразнува тук първия си международен успех като дълъг бегач – изпревари силните норвежки скиори Харвикен и Лундемо.

От мази зима Оберхоф се гордее с ново спортно съоръжение – модерната писта за спускане с шейни. Проектирана е така, че ледът се запазва дори при температура на въздуха 15 градуса над нулата. В тръбопроводната система за изкуствен лед са вградени термочувствителни уреди, които осигуряват автоматично включване и изключване на агрегатите в машинната станция при промяна на температурата. Пистата има дължина 1113 метра. Стартът е на 831 метра над морското равнище, а финалът – на 735 метра. Средният наклон е 9,2 на сто, което позволява да се развие скорост около 100 километра в час. Има четири стартови площадки – за мъже, за жени и двойки, за юноши и деца.

Тук, на тая писта, която се вие по гористия склон, ще се състои световното първенство по спускане с шейни през 1973 г. Но още през настоящия сезон, една година преди голямото събитие, в ледения улей на Оберхоф ще си даде среща световният елит – за да се запознае с новото съоръжение.

Старата писта за бобслей и спускане с шейни, която е била арена на много международни и вътрешни състезания, няма да бъде закрита. Тук ще тренират наволя бъдещите спускачи. Оберхоф е курорт на трудещите се и средище на спорта. Това се чувствува във всичко. Дори музеят на ските се намира под самата дъга на голямата шанца и над главите на посетителите непрекъснато свистят ските на смелчаците, които са намерили спортното си призвание във волните полети над белоснежната шир.

Карлхайнц ФРИДРИХ

РСФСР И «ДИНАМО» – НАЙ-ДОБРИТЕ КОЛОЕЗДАЧНИ ОТБОРИ В СССР

Отделът за колоездачен спорт при Всесъюзния спортен комитет на СССР е направил за пръв път общ преглед на състезанията през 1971 г. Според резултатите от участията в шампионатите, първенствата и купата на СССР (шосе, писта, крос) са определени победителите между сборните отбори на съюзните републики, градовете Москва и Ленинград, а така също между сборните отбори на ДСО и ведомствата.

Отборното класиране се определя според таблицата за изчисление на точките при всесъюзните състезания по колоездене за 1971 година и коефициента, който се дава за победа в шампионатите на СССР за дисциплините по олимпийската програма, за установяване на всесъюзно постижение или рекорд, за световен рекорд, за призови места в международни състезания и т. н.

Първо място сред сборните отбори на съюзните републики, Москва и Ленинград заемат колоездачите на РСФСР. Отборът е награден с преходния приз на спортния комитет на СССР и диплом I степен. Понататъшните места в шесторката на най-добрите се заемат от отборите на Украинската ССР, Ленинград, Москва, Белоруската ССР, Казахската ССР.

Първо място сред сборните отбори на дружествата и ведомствата заемат динамовци, второ – армейците, следвани от спортистите на „Буревестник", „Труд", „Спартак", „Локомотив".

8

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

– Да – казах аз. – Сълни беше с нож и в Пламптън, но там го беше сграбчил някакъв едър мъж, така че нямаше възможност да пусне в ход ножа си. Съвсем добре помня лицето му. С Перчема също е трудно да се сбърка – има твърде характерна прическа. И останалите трима бяха от групата в Пламптън. Чаках там един приятел, за да го взема в колата си, и разполагах с достатъчно време да разгледам тия шофьори, след като ги разтърваха. Мислех, че ще ги арестуват за нарушаване на обществения ред?

– Може да са ги пуснали под гаранция или са се отървали само с глоба. Не знам, не съм виждал сведението – каза Лодж. – Как мислите, защо са изпратили толкова много хора, за да ви предадат съобщението?

– Твърде ласкаво за мене е, че са изпратили петима наведнъж – усмихнах се аз. – Може би напоследък за шофьорите на таксита няма достатъчно работа и те безделничат. А може би наистина е трябвало да ми предадат съобщението по подходящ начин.

– Това ме навежда на мисълта за още една неправдоподобност – каза Лодж. – До гърдите ви е бил опрян нож, а вие скачате напред. Как така?

– Не бих рискувал, ако той държеше острието малко по-високо. А така то бе насочено точно срещу гръдната кост. Нужен е чук, за да я пробиеш с нож. Надявах се, че по-скоро ще избия ножа, отколкото да се надяна на него. Така и стана.

– И по тялото ви нямаше никакви следи, а?

– Само една драскотина.

– Дайте да видим – каза Лодж, стана и заобиколи бюрото.

Разкопчах ризата си – второто и третото копче. Тъкмо там на кожата ми бе останала резка, дълга около един дюйм. Тя вече бе засъхнала и наоколо по гърдите ми се виждаха ръждиви следи от кръв. Дреболия. Почти не чувствувах болка.

Лодж отново седна. Аз закопчах ризата.

– Добре – каза той, като гризеше върха на молива си. – Как би въпроси сте задавали във връзка с майор Дейвидсън и на кого?

– Тъкмо това е най-странното в цялата работа – казах аз. – Почти никого за нищо не съм питал. И никой нищо не ми е казвал.

– Кажете ми имената на хората, с които сте говорили за мене. – Лодж извади лист хартия от чекмеджето.

– С вас – бързо отговорих аз. – И с мисис Дейвидсън. Освен това по време на следствието всички чуха да разказвам как съм намерил мела.

– Но вестниците явно не обърнаха внимание на материалите от следствието, а за мела изобщо не се споменаваше – каза Лодж. – У никого не е могло да се създаде впечатление, че сте решили на всяка цена да разнищите моя случай. Приехте съвсем спокойно заключението на следователя и с нищо не показахте, че не сте съгласен с него.

– Защото ме предупредихте какво трябва да очаквам – казах аз.

Списъкът, съставен от Лодж, изглеждаше съвсем късичък върху големия лист хартия.

– Някой друг? – попита той.

– Е. . . една приятелка. . . мис Елери -Пен. Казах и снощи.

– Приятелка ли?

– Да – казах аз.

Той записа и нея.

– Други?

– Няма.

– Защо няма? – попита той и дръпна листа настрана.

– Смятах, че на вас и на сър Кресуел е необходимо свободно поле за действия. Мислех, че мога да объркам картите ви, ако започна да задавам прекалено много въпроси. Но след като самият вие казвате, че изоставяте разследванията, наистина бих могъл да действувам свободно. – В гласа ми прозвуча известна горчивина.

Лодж внимателно ме погледна.

– Неприятно ви е, че ви смятат за младеж с твърде разпалено въображение – каза той.

– На 24 години човек вече не е младеж – отговорих аз. – Докол които помня, имало е министър-председател, който на тая възраст е управлявал Англия. И то доста добре.

– Това няма никаква връзка с нашия случай.

Аз се засмях.

Лодж каза:

– Какво мислите да правите сега?

– Ще се прибера в къщи – отговорих аз, като погледнах часовника си.

– Не, питам ви за майор Дейвидсън.

– Преди всичко ще намеря собственика на таксита, с които работят Сълни, Перчема и останалите.

– Добре, желая ви успех – каза Лодж. – Но внимавайте. . .

– Разбира се – казах аз и станах.

Лодж ме изпрати чак до улицата и стисна ръката ми.

– Дръжте ме в течение – каза той.

– Непременно.

Възобнових прекъснатото си пътуване към Комсуолд. Мислите за историята с Бил ми помагаха да забравя силната болка в раменете. Ясно беше, че и „нещастният случай" с Бил, и моята история с моя фургон, взети заедно, можеха да ме насочат по следите на оня, който бе замислил всичко това. Съвсем логично беше да се предполага, че е един и същ човек. И двете покушения бяха твърде сложни, твърде грижливо разработени, а същите резултати можеха да се постигнат много по-просто. В съзнанието ми започнаха да се въртят думите „околен път" и аз се ровех в паметта си, за да си спомня откъде са се взели. В края на краищата се сетих за заплашителното писмо, получено от Джо Нантуич с десет дена закъснение. Но после реших, че тревогите на Джо ни най-малко не са свързани със смъртта на Бил.

И покушението срещу Бил, и предупреждението, което бях получил, бяха изпълнени по-жестоко, отколкото са били замислени. Бил загина до известна степен случайно, а към мене щяха да се отнесат не толкова жестоко, ако не бях се опитал да бягам. Стигнах до извода, че трябва да търся човек с богата фантазия, човек, който е смятал да бъде жесток само до известни граници и чиито малки петарди поради сложността си избухваха с по-голяма сила, отколкото е било замислено.

Утешаваше ме мисълта, че моят противник не притежава свръхчовешки ум, че може да върши грешки. Най-голямата му досегашна грешка беше, че с толкова много труд ми предаде това предупреждение, чийто единствен резултат бе моето решение да действувам още по-енергично.

Два дена не предприемах нищо. Не беше лошо да се престоря, че предупреждението е подействувало. Стоях си в къщи и играех покер с децата. Бях ги научил на тая игра в един дъждовен ден, когато всичко друго вече им бе омръзнало. И покерът направи чудо. След две седмици Хенри, най-големият син на Бил, се превърна в майстор, с когото човек трудно би седнал да играе втори път, преди добре да си помисли. Острият му като бръснач, математически точен ум фиксираше най-малките подробности по гърба на всяка карта: Хенри имаше чудовищна зрителна памет. А се бе научил чудесно и да блъфира. Като го наблюдавах, мислех си за капризите на наследствеността. Бил беше сърдечен, желюбен човек, истински мъж с множество достойнства. Синът приличаше на него, беше любеща, добра жена. Без да притежават кой знае какъв интелект, те бяха надарили най-големия си син с изключително остър ум. Можех ли тогава да предполагам, че в проницателния си деветгодишен мозък Хенри вече пази

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

ШЕГА СЪС СЪДИЯТА

Едно малко обявление, поместено във френски вестник, гласяло: „Търся куче – да води слепец. Съобщете на Гастон Пимонел, футболен съдия." Разгневен от тази обява, Пимонел дълго време издирвал нейния автор, но без успех.

ВМЕСТО ЛЕКАРСТВА ФУТБОЛ

Известният преди години играч от ФК „Торино", а сега не по-малко знаменит психиатър Фиамберти останал верен на първата си любов. В своя санаториум за душевно болни той лекувал пациентите си почти изключително с футбол. Създал няколко отбора, които редовно участвували в различни състезания. Резултатите били повече от насърчителни. За кратък период от време голяма част от болните излекували своите душевни недъзи и станали нормални хора.

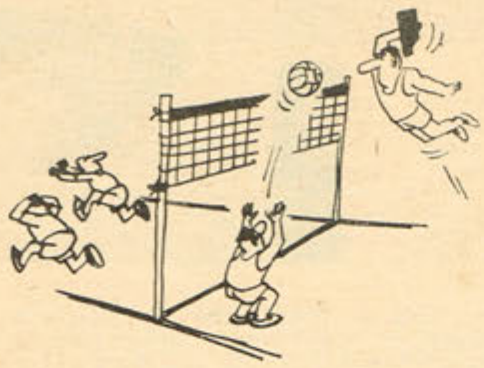
ОТМЪЩЕНИЕТО

По време на футболен мач в Билбао между третодивизионните отбори „Сомострео" и „Сантучи" гостите възприели особена тактика, за да запазят нулев резултат. Когато топката попадала в тях, бързо я изпращали зад оградата на стадиона в реката. За улавянето на топката домакините мобилизирали няколко моторни лодки. Тактиката на гостите сполучила до 88-ма минута, когато дошло „възмездието". При един силен удар техният вратар изпуснал мократа топка от ръцете си и тя се търкулила в мрежата.

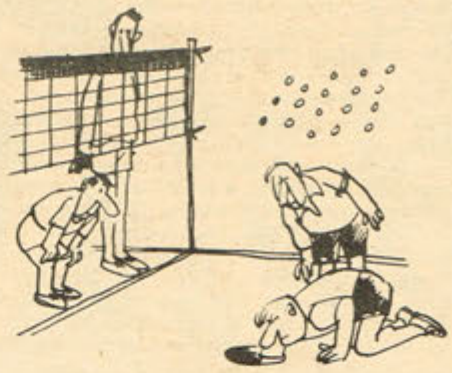
ДАЛИ Е ВИНОВНО СЪРЦЕТО?

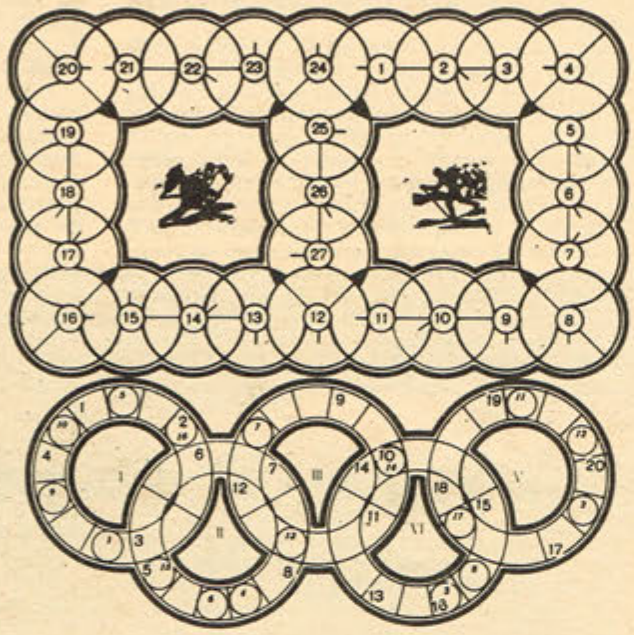
Джек Бол от гр. Кингсбери – страстен поклонник на отбора „Веселите акули" – внезапно променил своите симпатии. След като му било присадено сърце, той започнал да поддържа „Черните зебри". Възмутена от това, съпругата му поискала обяснение от хирурга, направил операцията. Последният изказал предположение, че сигурно бившият притежател на сърцето е бил привърженик на „Зебрите".

– Искате ли отборът ви да стане шампион? – пита волейболните треньори карикатуристът Тодор Кузмов. – Е, намерете си тогава играч с ей такава ръка. . . Научете го да лети над мрежата по показания начин и да забива като с чук. . . И след като забие няколко топки на метър, метър и половина под пода, считайте, че победата ви е в кърпа вързана. . .

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 37

ВОДОРАВНО: 1. Цеков. 6. Саван. 11. Олово. 12. Ирена. 13. Лик. 14. Лир. 16. Ком. 17. ОН (Огнян Нешев). 18. Бонев. 20. Не. 21. Ковачев. 23. Кир. 24. Лов. 26. Дим. 28. Оки. 30. Ол. 32. Самбо. 34. Ра. 35. Пул. 37. Нил. 38. Кар. 39. Лобело. 41. Ананас. 43. Венев. 44. Колан.

ОТВЕСНО: 1. Цолов. 2. Пелин. 3. Кок. 4. ОВ (Остроградский Василевич). 5. „Волов". 6. Сиреч. 7. Ар. 8. Век. 9. Нанон. 10. Намек. 15. Ина. 18. Борис. 19. Велко. 21. Кид. 22. Вой. 25. Попов. 27. Манов. 28. Облак. 29. Таран. 31. Лубе. 33. Ми. 34. Рана. 36. Лен. 38. Кал. 40. Ле. 42. НО (Николай Осянин)

КОМБИНАТ

А. КРЪГОСЛОВИЦА: 1. Планина в околностите на Сапоро, по склоновете на която се проведоха състезания по ски-спускания. 2. Известен френски скиор. 3. Река в Унгария. 4. Удар от въздуха. 5. Италиански скиор, олимпийски шампион от Гренобъл. 6. Френски ски-център. 7. Приспособление за скачане със ски. 8. Известен френски треньор по ски. 9. Традиционна купа, за която ежегодно се провеждат ски-състезания на Витоша. 10. Известен състезател по фигурно пързаляне. 11. Холандски състезател по бързо пързаляне с кънки. 12. Състезател по ски-скокове от ГДР. 13. Град в Швейцария. 14. Прочут австрийски скиор. 15. Западногермански кънкьор. 16. Известен норвежки състезател по ски-скокове. 17. Град в Полша. 18. Австрийски скиор. 19. Герой на олимпийските игри в Берлин 1936 г. 20. Австрийска състезателка по фигурно пързаляне. 21. Популярен австрийски скиор. 22. Държава в Северна Америка. 23. Чехословашки състезател по ски-скок. 24. Френски кънкьор. 25. Химически елемент. 26. Френска кънкьорка, първенец на Франция по фигурно пързаляне преди няколко години. 27. Голям град в Япония.

Б. ОЛИМПИЙСКИ КРЪГОВЕ: *Първи кръг* – 1-2. Тазгодишният победител в скоковете на „Четирите шанци". 2-3. Френски кънкьор, бивш световен шампион по фигурно пързаляне. 3-4. Извоювана преднина при спортно състезание. 4-1. Сладководна риба. *Втори кръг* – 5-6. Дълга и мясна шийна, возена от кучета или елени. 6-7. Разликата, която се плаща при размяната на пари. 7-8. Европейска столица. 8-5. Село в околностите на Гренобъл, край което бе построена така наречената „Малка шанца", използувана при зимните олимпийски игри през 1968 г. *Трети кръг* – 9-10. Френски скиор. 10-11. Река в ГФР. 11-12. Спускане по стръмен терен през „вратички". 12-9. Пързалка в Сапоро. *Четвърти кръг* – 13-14. Чехословашки хокеист. 14-15. Щат в Индия. 15-16. Новела от Цвайг. 16-13. Немски лекар-бактериолог, открил бацила на туберкулозата. *Пети кръг* – 17-18. Известна френска скиорка. 18-19. Опера от Леонкавало. 19-20. Пари в банка по влогове или друга сметка. 20-17. Подводна скала.

В кръгчетата с цифри – 1-17. Двете имена на известен съветски вратар-хокеист.

Съставил: Георги АЛЕКСИЕВ

7 ДНИ СПОРТ

СВЕТОВНИ ПЪРВЕНСТВА: *по ко- локрос* за аматьори и професионали- ти на 27 в Прага; *по бързо пързаляне* – спринтьорски многобой на 26 и 27 в Ескилстуна (Швеция).

ЕВРОПЕЙСКИ ПЪРВЕНСТВА: *ю- ски* – северни дисциплини (юноши и де- войки) от 25 до 27 в Тарвизио (Ита- лия).

УНИВЕРСИАДА: по зимните спор- тове в Лейк Плесид (САЩ) – финали: 26 – тържествено откриване и срещи по хокей; 27 – ски – скок за комбинация и срещи по хокей; 28 – спускане – мъже и жени, 15 км – мъже и 5 км – жени – волна програма по фигурно пързаляне за мъже, жени, спортни и танцови двойки; 29 – слалом – мъже и срещи по хокей.

ФУТБОЛ: за купата на Съветската армия – *първа група:* на 23 Берое – Локомотив и Лъсков-Арда, на 27 Арда – Берое и Локомотив-Лъсков; *втора група:* на 23 Левски-Спартак и ЖСК-Спартак, Марек-Академик; на 27 Академик-Левски-Спартак и ЖСК-Спартак-Марек; *трета група:* на 23 ЦСКА-Ботев, Дунав-Чардафон-Орловец, на 27 Чардафон-Орловец-ЦСКА – Ботев-Дунав; *четвърта група:* на 23 Славия-Етър, Черно море-Тракия, на 27 Тракия-Славия и Етър-Черно море.

АТЛЕТИКА: открит международен шампионат на закрито на 26 и 27 в зала „Фестивална"; традиционна „Щафета на паметниците" и „Кросна свободата" на 27 в Плевен.

ВОЛЕЙБОЛ: републиканско първенство за жени – на 26 Академик (Пд) – Перник, Марица-Локомотив (Пд), Арда-ЦСКА и Ботев-Левски-Спартак на 27 Академик (Пд)-Локомотив (Пд), Марица-Перник, Арда-Славия и Ботев-Академик (Сф).

БОРБА: турнир на ЦК на ДКМС по кл. борба за младежи на 26 и 27 в Лом; републиканско първенство – първи кръг за юноши ст. възраст на 26 и 27 по св. борба в София и Варна и по кл. борба в Бургас и Пловдив.

СКИ: републиканско първенство за северна комбинация на 26 и 27 в Боровец.

ШАХМАТ: републикански индивидуален шампионат за мъже до 25 вкл. в салона на читалище „Емил Шекеджийски" в София.

ХОКЕЙ НА ЛЕД: приятелски мач България – Дания на 27 на стадион „Дружба".

БАСКЕТБОЛ: VI кръг от пролетния полусезон на женската „А" РБГ – на 27; финален турнир на мъжката „А" РБГ – до 27 вкл. в зала „Университе- да". Някои възлови срещи: Академик (Сф) – Балкан на 23, Балкан-Левски-Спартак и ЦСКА – Академик (Сф) – на 25, Балкан – ЦСКА на 26, Левски-Спартак-ЦСКА на 27.

ключа, с чиято помощ ще бъде разгадана гибелта на неговия баща? Той сам не знаеше това. . .

7

Челтънхемският национален фестивал на конния спорт се откриваше във вторник, втори март. Предстояха тридневни състезания от най-висока класа и в конюшните се бяха събрали най-добрите коне в света. Само Алан Йорк не изпитваше трескавото вълнение на голямото състезание, когато оставяше своя „Лотос" на паркинга. Сам не можех да си обясня защо е така, но наистина нищо не бе в състояние да ме трогне.

При главния вход намерих вестникопродавеца, с когото бях разговарял тогава в Пламптън. Той веднага ми подаде вестник:

– Здравейте, мистър Йорк. Кажете нещо за днешния си кон.

– Можете да заложите на него, но ви съветвам да е по-дребничко.

Почаках го да продаде вестник на един възрастен мъж с огромен бинокъл и попитах:

– Помните ли боя на шофьорите в Пламптън?

– Забравя ли се такова нещо? – засмя се той.

– Казахте ми, че едната група е от Лондон, а другата от Брайтън. Коя откъде е?

Той учуден ме погледна и аз повторих:

– Коя група беше от Лондон и кóя от Брайтън?

– А, разбирам. – Той продаде вестник на две дами и отново се обърна към мене: – Значи, коя група откъде е? Хм. . . Често ги виждам, но те са необщителни хора. Не е лесно да ги запрказваш. Друго нещо са шофьорите на частни такси. . . Вече не помня как беше, но струва ми се, мога да позная по лице тия от Брайтън.

– А можете ли да опишете как изглежда поне един от тях?

Той се замисли.

– Поне един ли?. . . Да, има един много грозен, очите му са някак винаги присвити. Не бих се качил в такситo му. Мисля, че веднага ще го познаете по косата – стърчи напред като козирка. Странен момък. . . А защо ви е притрябвал?

– Никаква нужда нямам от него – казах аз. – Просто искам да знам откъде е.

– Той е от Брайтън. И има още един, често го виждам. Млад момък с бакембарди. Вечно чисти ноктите си с нож.

– Много ви благодаря – казах аз и му дадох цяла банкнота. Той учуден и радостен я взе, а после я пъхна във вътрешния си джоб.

Тръгнах към кантара и размишлявах над получената информация: значи, пътниците ми са от Брайтън. Оня, който ги е изпратил, не е знаел, че вече съм ги виждал и ще мога да ги намеря.

Потънал в мислите си, най-после чух какво ми казва Пит Грегори:

– . . .Спукали гума, но въпреки това успели да пристигнат навреме. . . Ти какво, не чуваш ли, Алан?

– Извинявай, Пит, мислех си нещо.

– Така ли? Радвам се, че можеш да мислиш – каза Пит и грозно се засмя. Той беше умен и проницателен човек, но чувството му за хумор бе в самия си зародиш. Обикновените ученически шеги бяха за него връх на остроумието и всички бяха свикнали с тях.

– Как е Палиндром? – попитах аз. Палиндром беше най-добрият ми днешен кон.

– Великолепно. Искаш ли да влезем в конюшнята и да го видим?

– Хайде – казах аз.

Влязохме. Погалих коня си – красив осемгодишен жребец – и му дадох бучка захар. Пит неодобрително цъкна с език и каза:

– Само не преди състезанието! – като бабичка, която е заловила своя възпитаник да яде сладки преди обяда. Аз се засмях. В това отношение Пит беше голям педант.

– Захарта ще му даде нови сили – казах аз, като давах на Палиндром още една бучка и възторжено го наблюдавах. – Изглежда чудесно!

Погалих жребеца и излязохме на двора.

– Кажи, Пит, имаше ли Бил някакви неприятности напоследък? – неочаквано попитах аз.

Пит бавно се обърна към мене, застана така и ме гледаше с толкова безизразен поглед, че започнах да се съмнявам дали е чул въпроса ми. Най-после каза:

– Неприятности е силно казано. Но имаше нещо. . .

– Какво? – попитах аз, когато той отново замълча.

Но вместо отговор Пит каза:

– Откъде ти дойде на ум, че е можел да има неприятности?

Разказах му за тела. Той слушаше спокойно, без учудване, но сивите му очи бяха суров. После каза:

– Защо никой не е чувал нито дума за това?

– Разказах всичко на сър Кресуел Стампе и на полицията, но понеже телът изчезна, не намираха никакви веществени доказателства и се отказаха да правят разследвания.

– А ти не си? – каза Пит. – Недей да мислиш, че те осъждам, ни най-малко. Просто едва ли ще мога да ти помогна. . . Слушай да ти кажа. Бил разказваше за някакъв смешен телефонен разговор. Но не го слушах внимателно, главата ми вечно е заета с конете, нали знаеш. Казали му, че Адмирал ще падне. . . Бил решил, че това е някаква глупава шега, а аз не го разпитвах повече. Не мислех, че е важно. Когато Бил загина, рекох си: странно, може и наистина да има нещо. Попитах те, но ти каза, че не си забелязал нищо особено. . . – Гласът му трепереше.

Под влияние на някакъв импулс попитах:

– Пит, случва ли ти се да пътуваш с брайтънски такситa? – Знаех, че не е мукашен.

– Случва ми се, но не често – каза той. – Защо?

– Там има двама-трима шофьори, с които бих искал да поприказвам – отговорих аз, но не добавих, че предпочитам с всеки поотделно, и то в някое затънтено местенце.

– Доколкото знам, в Брайтън има няколко таксиметрови компании – каза той. – Ако ти трябва определен шофьор, най-добре е да отидеш на гарата. Обикновено изчакват там пристигането на лондонските влакове. . .

Разделихме се и аз тръгнах към съблекалните. Кейт ми беше казала, че няма да дойде в Челтънхем, и най-доброто, което ми оставаше, бе да потърся някакви новини за нея.

Отидох при Ден и той веднага се разбъбри:

– Стига да искаш, мога да ти разкажа цял куп неща за семейство Пен. От кого да започна? От чичо Джордж, от леля Даб или. . . може би искаш да чуеш нещо за Кейт? Чичо Джордж е истинско съкровище. Предпочитам да не разказвам за него, нека не ти развалям впечатлението, сам ще видиш. А в леля Даб има някакво студено очарование, което ти дава да разбереш, че би се държала с тебе грубо-пренебрежително, ако не беше превъзходно възпитана. Мисля, че по начало не одобрява нищо, което е свързано с конните състезания – включително Поднебесен, чичо Джордж и подаръка му за рождения ден на Кейт.

– Продължавай, продължавай – подканих го аз, за да премине към най-интересната част от репортажа.

– Ах, да! Кейт! Бляскавата, неземна Кейт! Знаеш ли, иметo и в същност е Кейт Елери. Не е никаква Пен. Чичо Джордж е прибавил това, когато я е взел при себе си. Той казва, че така е по-удобно: след като Кейт носи неговото име, по-малко ще са излишните разговори. И правилно – заключи Ден, без да бърза, като разбираше, че ме дразни с мудността си. – Тя ми изпраща сърдечни поздрави.

– Благодаря – казах аз и не успях да сдържа самодоволната си усмивка.

Ден замислен ме гледаше, но аз заприказвах за състезанията и изведнъж го попитах дали не е чувал Бил Дейвидсън да споменава за нещо, което му се е сторило странно.

– Не съм чувал – твърдо отговори Ден.

Разправих му за тела.

– Горкият Бил – гневно каза той. – Каква подлост!

– Ако чуеш нещо, което може да има поне косвена връзка. . .

– Веднага ще ти съобщя – обеща той.

Джо Нантуич връхлетя право върху Ден, сякаш не го виждаше, спря, но не се извини, както би направил всеки друг, а отстъпи крачка назад и продължи нататък. Очите му бяха широко отворени, погледът – празен и безсмислен.

– Пиян е – с отвращение каза Ден. – Мирише на бъчва.

– Има си неприятности – казах аз.

– Ще му се отворят и нови, ако го подуши някой от разпоредителите.

Джо отново се появи. Приближаването му наистина можеше да се усети по миризмата. Без всякакъв предговор той заприказва с мене:

– Получих още едно. – Той извади от джоба си парче хартия, на което с химикалка бе написано: „Болингброк. Тая седмица."

РОМАН, ВДЪХНОВЕН ОТ СПОРТЕН ПОДВИГ

Бл. Димитрова

Преди известно време по витрините на книжарниците се появи една нова книга – „ЛАВИНА“ В нейните страници Блага Димитрова разказва за живота и подвига на група алпинисти. В своето интервю пред представителя на „СТАРТ“ Валентин Янев известната писателка сподели свои впечатления за алпинизма и някои мисли за спорта.

– Как се роди идеята да напишете книга, посветена на алпинизма?

– Често хрумванията за книга възникват донякъде случайно. През 1964 година отидох на връх Ботев в Стара планина с намерението да проуча подробности за подвига на алпинистката Стефка Николова Димитрова от Пловдив. Това храбро момиче бе пожертвувало живота си, за да спаси две момчета, начинаещи алпинисти. Запознах се с доста хора, за които планината означаваше много в живота им. От тях чух разкази, които дълбоко ме развълнуваха. Заинтересувах се от проблема: човешката група като основно движещо звено в съвременния наш свят. Останах с впечатление, че в планината тя е в най-чист вид – свързана с обща цел, често постигане понякога е въпрос на живот и смърт. Оттогава започнах да посещавам по-често нашите планини, запознах се с много алпинисти и открих в тях изключително интересни черти: съчетание на воля и интелект, на сила и нежност. По-късно се случи нещастието с лавината в Рила. С някои от оцелелите млади станахме приятели. Всичко това ме подтикна да напиша тази книга.

– Спазена ли е хронологията на събитието в това ваше произведение?

– Повествованието ми се опира върху конкретния документален материал, без да се ограничава от него. Образите са обобщени. В тази творба съм търсила едно осмислено свързване с природата чрез другарския колектив, едно външно и вътрешно преодоляване на природните стихии. Радвам се, че читателите вярно разбраха философския замисъл за разлика от един критик. В писмата, които получавам от София и провинцията, намирам отзвук на моята обич и вяра в младото поколение, отзвук на моя колективистичен възглед за съвременното ни общество. Книгата представлява опит за психологически разрез на човешката група. Тук искам да добавя, че според мен малката, единна, целеустремена човешка група има да играе изключително голяма роля в развитието на обществото. Тя побеждава там, където сам човек нищо не може да постигне. Това по същество отрича екзистенциалистките и индивидуалистичните възгледи за човека.

– Когато четем „Лавина“, веднага чувствуваме топлото вълнение, с което пишете за алпинистите. Какво у тях ви прави най-силно впечатление?

– При тези необикновени хора съществува безкористна любов към природата. Не може да се качи човек на скалата, без да я обича. Освен това проявите на алпинистите, колкото и интересни и трудни, не се популяризират достатъчно, може би поради присъщата им скромност. А те възпитават силен и мъжествен характер, нравствена чистота, другарство. Всички тези качества са достатъчни, за да вдъхнат уважение и любов. Моят роман-поема е вдъхновен от тях.

– Без да подценявате никой от своите герои, все пак проличават силните ви симпатии към Дара. На какво се дължи това?

– Действително много обичам Дара като образ. В него съм вложила черти, които самата аз бих искала да притежавам, но навярно ми липсват. Тя е свободна, смела, независима както в мислите, така и в проявите си. Винаги има силата да отстоява себе си. Моята мечта за съвременна жена.

– Личното ви отношение към спорта?

– Аз съм от поколението, което не му отдаваше заслуженото. В миналото имаше настроения, че със спорт се занимават само неинтелектуални, необразовани натури. В погрешността на това схващане се убедих по време на следването си в Съветския съюз, където видях как младежта не само гледа с уважение на физическата култура, но и е неразривно свързана с нея. Сега разбирам колко много съм пропуснала и не пожелавам на никой млад човек да страни от спорта. Впрочем и в книгата ми се чувствува една носталгия по нещо изгубено, невъзвратимо...

– Вашите бъдещи творчески планове?

– Имам голямо желание да напиша в стихове или проза нещо хубаво за България. Мисля да пропътувам по местата, където е минал Левски, и по случай 100-годишнината от обесването на апостола на свободата да напиша по-особен вид биография по неговия маршрут. Това е един велик българин, възпитаващ всички поколения чрез личния си пример и чрез доверието си в нашия народ.

– Кой откъс от „Лавина“ бихте предложили на читателите на „Старт“?

– Уважението ми към читателите на „Старт“ не ми позволява да предлагам откъс от вече излязла книга. Затова специално за тях съм написала есе, посветено на алпинистите.

НЕ НАСТЪПВАЙ ВЪЖЕТО!

Илюстрация: Александър ДЕНКОВ

Животът виси на едно въже между двама.

Сам на въжето – това е бесилка. Смърт.

Двама на въжето – това е връзка. Живот.

Първото правило при алпинизма е: Не настъпвай въжето!

Връзката между два живота, опъната над пропаст, е въжето. И най-остро озъбени скали не могат да я съсекат, и най-бързо наточен брснач на вятъра не може да я прежеже, и най-твърда обковка на снега и на леда не може да я прекърши.

Въжето, здраво стиснато от една ръка и протегнато до друга ръка, скрепило с възел една гръд и свързано с друга гръд, е опората на човека между земята и небето. То е отпуснато свободно, за да не спъва движенията. Само когато е напълно свободна връзката между двама, е здрава и животворна.

Не настъпвай въжето! Ненакърнената опора е сигурна. Никой чужд отдолу, от ниското, не може да скъси въжето, нито да го опъне, нито да го среже. Само един от двамата горе, ако го настъпи – нехайно, слепешком, с груб крак. Безотговорно.

Не настъпвай въжето! Не забравяй това основно правило! Настъпиш ли въжето – тази артерия, по която тече кръвта на живота между двама, става смъртно опасно.

Настъпената връзка се превръща в пречка, в спънка, в примка. Ти ставаш спънат кон. Ставаш орел, завързан за кол.

Настъпеното въже се превръща в змия, която те ухапва за петата. За ахилесовата пета.

Не можеш да продължиш да се качваш нагоре. Не можеш да предаваш сигнали по настъпената жица. Не можеш да приемаш шифъра по тази единствена свързочна нишка.

Увисваш сам, глух, сляп, сакат между земята и небето.

Настъпеното въже е край за двамата. Единият, тъкмо направил върховно усилие за едно изнасяне на тялото нагоре, тъкмо напрегнал цялото си същество, за да се издигне над собствената си глава, разчитайки на другаря си, изведнъж полита, дрипнат надолу в бездната. Вторият, небрежният или умореният или невежият, който е турил крак върху въжето, сякаш е настъпил мина – взривно отскача и се понася след първия. Настъпеното въже тегли и двамата към дъното.

Не настъпвай въжето! Какво ли минава със светкавична скорост през съзнанието на падащите? „Хвани се за въжето! Няма за какво друго да се държиш освен за въжето между двамата! А то е настъпено! Няма за какво да се уловиш в цялата вселена, щом другарят ти е настъпил връзката между вас. Падам! Падам! Край...“

Не настъпвай въжето! Не настъпвай жилавата връзка между двама, поели рисковано изкачване. Така настъпваш единствената възможност за движение напред, за помощ, за спасение, за полет, за съществуване.

Ако ще настъпваш въжето, ако не можеш да пълзиш иначе, освен да настъпваш въжето, слез долу в ниското! Там можеш да газиш връзката между своите, можеш да спъваш, да стягаш примката, да заплиташ възлите – там долу в скритите дупки, в усойните пещери, в змийските гнезда...

Но горе, високо над скалите, на открито, под сурови ветрове и навъсени облаци, не настъпвай въжето! То ще се превърне в мълния, която ще те порази!

Помни едно, не настъпвай въжето! Все едно, че сгазваш с крак ръката, която се протяга към тебе за подкрепа. Все едно, че потъпкваш една добра, искрена, спасителна дума, отправена към тебе в най-нужния момент. Все едно, че стъпваш с цялата си тежест върху гърдите на другаря и му отнемаш дихането.

А върхът е тъй близко, цял окъпан в синева и слънце!

Не настъпвай въжето!

ЗАГУБА С ЦЕНА НА ПОБЕДА

Финалът е само на няколко метра. Слабичкото източено момче с номер 14 на гърдите е задминало с лекота и с голяма преднина всички останали бегачи по няколкокилометровото разстояние през пресечена местност. Но когато е само на миг от победата, то се спира и започва упорито да тъпче на място. Около него тълпата реве. Подканят го да направи последните петшест крачки, ругаят го, заплашват го. Едва когато вижда, че бегачът, който го е следвал, излиза пред него и пресича лентата, тогава тръгва и той. Победен е, но точно заради това се чувствува победител...

Странна, неестествена е тази ситуация в спорта, която представлява кулминацията на английския игрален филм „Самотният бегач на дълги разстояния“. Но надали има зрител в залата, който с цялото си сърце да не желае тъкмо тази развръзка – главният герой Колин Смит да загуби състезанието, макар че е най-добрият сред всички участници. Защото преди да дойде решителният час на бягането за „Купата със синята лента“, ние сме запознати с неговата трудна житейска съдба, характер и своеобразна душевност. И се съгласяваме напълно с парадоксалния избор да загуби една битка, която може с лекота да спечели, за да се запази като силна и честна личност, като човек с нравствена устойчивост, с вътрешни принципи. По-леко е решението да се хареса на всички, да си няма главоболия и усложнения. Но той съзнава, че победата ще бъде един унизителен компромис с ония, които отдавна ненавижда, които имат власт над него и подобните му.

Колин Смит е попаднал зад високите зидове на Борстал. А Борстал – това е възпитателен дом-затвор за малолетни престъпници. Директорът веднага оценява големите атлетически заложби на сухото слабо момче и решава да го тренира така, че да излезе победител на традиционното дълго бягане за „Купата със синята лента“. Отношението му към Колин е като към расов кон. Ако на моменти допуска някакво разнежване, то е с нескритото желание да надъха с още повече амбиция момчето за победата.

Но Колин не иска тъкмо това – да бъде расов кон. И на тази плоскост назрява конфликтът. Момчето, което е поставено в неизгодно положение, решава да докаже, че стои по-високо в морално отношение. То загубва битката и защищава не само собствената си чест, но и честта на съсловието, на класата, към която принадлежи. Израсло в мизерия, загубило рано баща си, видяло как бедността е тласнала майка му към проституция, то е надъхано с невероятна злоба, с огромна класова ненавист към ситите и самодоволните. Директорът на Борстал олицетворява цялата тая ненавистна пасмина „на шкембелии“, на „мъртви типове, които командуват“ и като се разплаща с него, Колин всъщност се разплаща с цял един свят, който ненавижда.

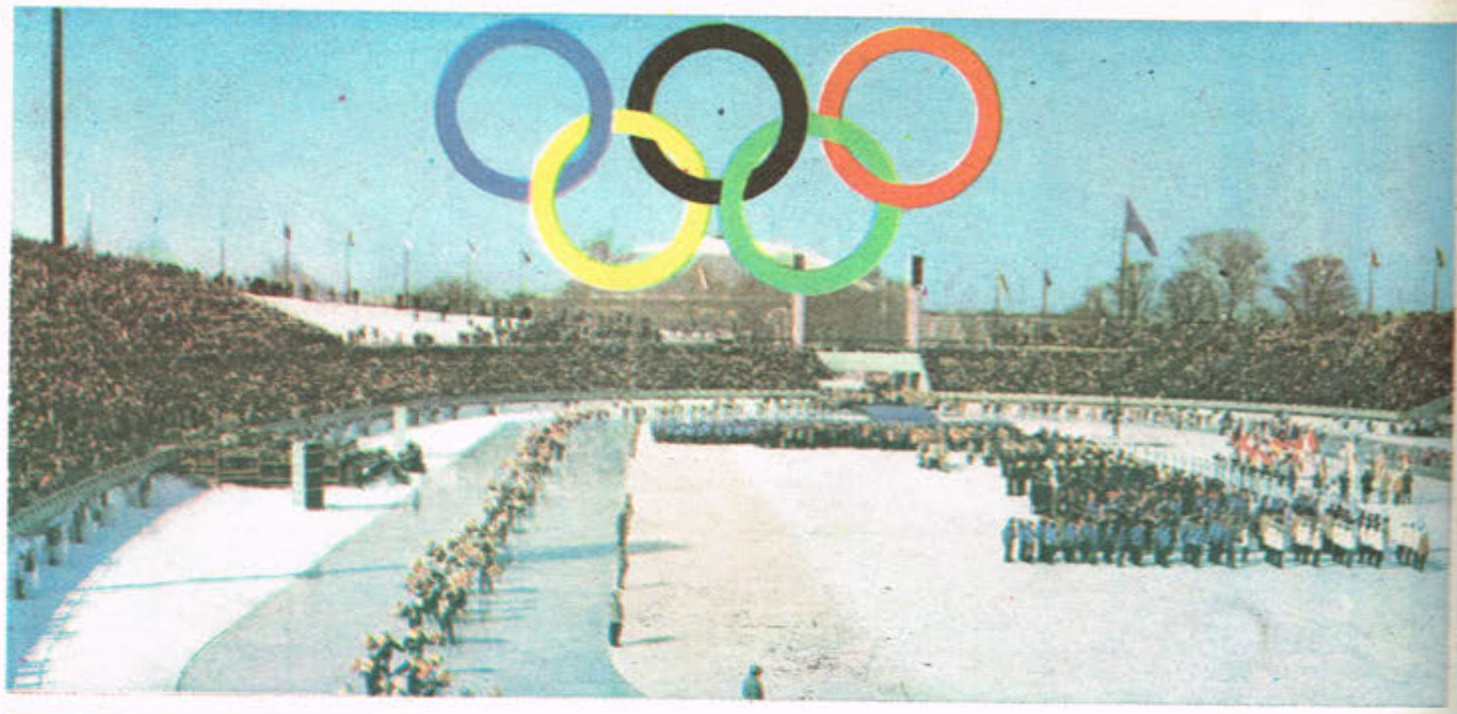
САМОТНИЯТ БЕГАЧ НА ДЪЛГИ РАЗСТОЯНИЯ

Филмът „Самотният бегач на дълги разстояния“ е заснет по едноименната новела на писателя Алън Силитоу, който е един от най-известните представители на т. нар. „разсърдени“ в английската литература. Но докато при някои от писателите, започнали едновременно с него, гневът с течение на годините се смекчи и дори бе заменен с беззъбо съзерцание, Силитоу се издигна от интуитивния протест до позициите на класовоосъзнатия анализ, до прозрението, че само революцията може да промени нещата, да измете прогнилия стар свят. След Колин Смит се появиха нови герои в романите му, които биха могли да се разглеждат като продукт на идейната еволюция на подобни образи.

Филмът е среща и с един друг виден английски творец – с режисьора Тони Ричърдсън, постановчик на такива произведения като „Вкус на мед“, „Обърни се с гняв назад“, „Том Джоунз“ и др., които го нареждат на челно място във фалангата на „разсърдените“ в киното. Сходството на естетическите и гражданските му по
ции с тези на Силитоу са довели
създаването на една творба, коят
напълно съзвучна с патоса на лите
турния първоизточник. Просто без
кустващо, с един маниер, близък до
кументалността, ние сме въведени
света на главния герой, във вълнен
та и мислите му и неусетно заста
ме на негова страна...

Накрая искам да отбележа и у
стието на двама изключително
лантливи актьори. В ролята на К
лии виждаме Том Кортни, който с
лия си физически облик, със злото с
заедно с това одухотворено, кога
трябва, лице е пълно покритие
представите ни от новелата на пи
теля. В ролята на директора участ
ва Майкъл Редгрейв, един от първ
ците на английския театър и ки
Той чудесно ни внушава, че хора ка
неговия герой са тъкмо съсобст
което с право е предмет на тяхн
ненавист и гняв.

екран

Единадесетите зимни олимпийски игри са вече история, но коментариите около голямата борба по спортните съоръжения в Сапоро, завършила с триумф на съветските спортисти, още дълго няма да стихнат. Защото 11-те олимпийски дни поднесоха на приятелите на спорта низ от жадувани вълнения и красота. Днешният ни „Екран" е посветен на някои неща, станали малко или повече зад кулисите на голямото състезание...

1 Тия японски момичета отрано заеха място пред 90-метровата шанца, за да наблюдават своя кумир Юкио Касая. Разочарованието им обаче бе голямо, защото не можаха да дочакат втора негова победа...

2 Съветските биатлонисти спечелиха уверена победа в щафетното бягане. Подготовката им бе изключително съвестна дори в последните часове преди старта.

3 Новината, че швейцарецът Лоран Коломбен е спечелил сребърен медал в спускането, стана причина за невиждани празненства в родното му градче Версежер.

4 Швейцарската скиорка Мари-Терез Надиг бе една от големите изненади в алпийските дисциплини. Ето я, обсадена от журналистите, да дава интервю след победите си в спускането и гигантския слалом. (АСЛ – БТА)

5 „Паметникът на Шранц" – така бе наречен снежният човек, издигнат пред сградата на австрийската спортна група в олимпийското село в чест на известния алпиец, дисквалифициран от МОК в навечерието на игрите. (АСЛ – БТА)

6 Сред многото олимпийски шампиони в Сапоро имаше и една световна шампионка – австрийката Анемари Прьол, победителка в тройната алпийска комбинация.

3

5

6

4